

I Saw Blue Seas

Animovaný film

Jindřich Janíček

Bakalářská práce
2013

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně

Fakulta multimediálních komunikací

Ústav animace a audiovize

akademický rok: 2012/2013

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: Jindřich JANÍČEK
Osobní číslo: K10147
Studijní program: B8209 Teorie a praxe audiovizuální tvorby
Studijní obor: Animovaná tvorba
Forma studia: prezenční

Téma práce: 1. teoretická část:
Dokumentace přípravy, realizace bakalářské práce a rešerše

2. praktická část:
I Saw Blue Seas – animovaný film

Zásady pro vypracování:

1. teoretická část:

Rozsah práce a pokyny k vypracování: minimálně 15 normostran textu + přílohy, odevzdat v elektronické podobě 1 ks na CD nosiči ve formátu PDF; 1 ks pevné vazby v tisknuté podobě (barevně), 2 ks v kroužkové vazbě (čb). Vypracujte výtvarné návrhy, obrázkový a pracovní technický scénář audiovizuálního díla jako přílohu teoretické části.

2. praktická část:

Film realizujte v minimální délce 2 min a 30 vt. Praktickou část práce odevzdejte:

1) 1x data na médiu CD-R nebo DVD, výstup ze stříhového programu Premiere Pro 1.5: file-export-movie-settings: general: Microsoft DV AVI, video: pixel aspect ratio, dle formátu obrazu 720x576 D1/DV PAL 4:3 (1,067) nebo 720x576 D1/DV PAL 16:9 (1,422) 25fps anebo formát HDV codec mpeg2, 1280x720 HDV 720p 16:9 (1,0) 25fps; audio: uncompressed, 48000 Hz

2) 1x formát DVD pro stolní DVD přehrávač

Součástí prezentace praktické části je výtvarný návrh plakátu formát 70x100 cm,

v digitální podobě PDF (příprava pro tisk: rozlišení: 300 dpi, režim: CMYK barva).
Pro přijetí práce je nutné odevzdat vyplněné formuláře pro OSA a NFA a licenční smlouva k audiovizuálnímu dílu.

Na samostatném nosiči CD-ROM odevzdejte v minimálním počtu 10 kusů obrazovou dokumentaci praktické části závěrečné práce pro využití publikací FMK. Formát pro bitmapové podklady: JPEG, barevný prostor RGB, rozlišení 300 dpi, 250 mm delší strana. Formáty pro vektory: AI, EPS, PDF. Loga a texty v křivkách. V samostatném textovém souboru uveďte jméno a příjmení, login do Portálu UTB, obor (ateliér), typ práce, přesný název práce v češtině i v tiskovém rozlišení.

Rozsah bakalářské práce: viz. Zásady pro vypracování

Rozsah příloh: viz. Zásady pro vypracování

Forma zpracování bakalářské práce: tištěná/umělecké dílo

Seznam odborné literatury:

Stavba komiksu Groensteen Thierry, Host Praha 2005, ISBN: 80-7294-141-0

Animation Now! Anima Mundi, editor: Wiedemann Julius, Taschen 2004, ISBN 3-8228-2588-3

Reklama je navoněná zdechlina Toscani Oliviero, Slovart 1996, ISBN 80-85871-82-3

Vedoucí bakalářské práce: Ivo Hejzman
Ústav animace a audiovize

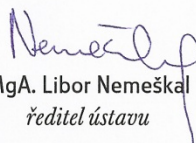
Datum zadání bakalářské práce: 3. prosince 2012

Termín odevzdání bakalářské práce: 17. května 2013

Ve Zlíně dne 3. prosince 2012

doc. MgA. Jana Janíková, ArtD.
děkanka

MgA. Libor Nemeškal
ředitel ústavu

PROHLÁŠENÍ AUTORA BAKALÁŘSKÉ/DIPLOMOVÉ PRÁCE

Beru na vědomí, že

- odevzdáním bakalářské/diplomové práce souhlasím se zveřejněním své práce podle zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších právních předpisů, bez ohledu na výsledek obhajoby ¹⁾;
- beru na vědomí, že bakalářská/diplomová práce bude uložena v elektronické podobě v univerzitním informačním systému a bude dostupná k nahlédnutí;
- na moji bakalářskou/diplomovou práci se plně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, zejm. § 35 odst. 3 ²⁾;
- podle § 60 ³⁾ odst. 1 autorského zákona má UTB ve Zlíně právo na uzavření licenční smlouvy o užití školního díla v rozsahu § 12 odst. 4 autorského zákona;
- podle § 60 ³⁾ odst. 2 a 3 mohu užít své dílo – bakalářskou/diplomovou práci - nebo poskytnout licenci k jejímu využití jen s předchozím písemným souhlasem Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, která je oprávněna v takovém případě ode mne požadovat přiměřený příspěvek na úhradu nákladů, které byly Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně na vytvoření díla vynaloženy (až do jejich skutečné výše);
- pokud bylo k vypracování bakalářské/diplomové práce využito softwaru poskytnutého Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně nebo jinými subjekty pouze ke studijním a výzkumným účelům (tj. k nekomerčnímu využití), nelze výsledky bakalářské/diplomové práce využít ke komerčním účelům.

Ve Zlíně 20.12.2012

JINDŘICH JANÍČEK
Jméno, příjmení, podpis

¹⁾ zákon č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších právních předpisů, § 47b Zveřejňování závěrečných prací:

(1) Vysoká škola nevydělečně zveřejňuje disertační, diplomové, bakalářské a rigorózní práce, u kterých proběhla obhajoba, včetně posudků oponentů a výsledku obhajoby prostřednictvím databáze kvalifikačních prací, kterou spravuje. Způsob zveřejnění stanoví vnitřní předpis vysoké školy.

(2) Disertační, diplomové, bakalářské a rigorózní práce odevzdané uchazečem k obhajobě musí být též nejméně pět pracovních dnů před konáním obhajoby zveřejněny k nahlížení veřejnosti v místě určeném vnitřním předpisem vysoké školy nebo není-li tak určeno, v místě pracoviště vysoké školy, kde se má konat obhajoba práce. Každý si může ze zveřejněné práce pořizovat na své náklady výpisy, opisy nebo rozmnoženiny.

(3) Platí, že odevzdáním práce autor souhlasí se zveřejněním své práce podle tohoto zákona, bez ohledu na výsledek obhajoby.

²⁾ zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, § 35 odst. 3:

(3) Do práva autorského také nezasahuje škola nebo školské či vzdělávací zařízení, užije-li nikoli za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu k výuce nebo k vlastní potřebě dílo vytvořené žákem nebo studentem ke splnění školních nebo studijních povinností vyplývajících z jeho právního vztahu ke škole nebo školskému či vzdělávacímu zařízení (školní dílo).

³⁾ zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, § 60 Školní dílo:

(1) Škola nebo školské či vzdělávací zařízení mají za obvyklých podmínek právo na uzavření licenční smlouvy o užití školního díla (§ 35 odst. 3). Odpírá-li autor takového díla udělit svolení bez vážného důvodu, mohou se tyto osoby domáhat nahrazení chybějícího projevu jeho vůle u soudu. Ustanovení § 35 odst. 3 zůstává nedotčeno.

(2) Není-li sjednáno jinak, může autor školního díla své dílo užít či poskytnout jinému licenci, není-li to v rozporu s oprávněnými zájmy školy nebo školského či vzdělávacího zařízení.

(3) Škola nebo školské či vzdělávací zařízení jsou oprávněny požadovat, aby jim autor školního díla z výdělků jim dosažených v souvislosti s užitím díla či poskytnutím licence podle odstavce 2 přiměřeně přispěl na úhradu nákladů, které na vytvoření díla vynaložily, a to podle okolností až do jejich skutečné výše; přitom se přihlídnou k výši výdělků dosaženého školou nebo školským či vzdělávacím zařízením z užití školního díla podle odstavce 1.

ABSTRAKT

Práce zabývající se tvorbou krátkého animovaného hudebního dokumentu o formování a historii kapely Kill The Dandies!. Prozkoumává detaily vzniku, vlivy a inspirace a také zamýšlené využití tohoto dokumentu.

Klíčová slova: animace, dokument, kapela, hudba, vliv

ABSTRACT

This essay deals with the beginning of creation of a short animated music documentary about formation and history of one band called Kill the Dandies!. Essay explores details of the origin, influences, inspiration and intended result of this documentary.

Keywords: animation, documentary, band, music, influence

Děkuji vedoucímu mé teoretické a praktické bakalářské práce panu Ivo Hejčmanovi za rady a připomínky a historiky během konzultací.

Prohlašuji, že odevzdaná verze bakalářské/diplomové práce a verze elektronická nahraná do IS/STAG jsou totožné.

OBSAH

ÚVOD	9
I TEORETICKÁ ČÁST	10
1 NÁMĚT	11
1.1 PRVNÍ NÁMĚTY.....	11
1.2 CESTA K DOKUMENTU	11
1.3 SCHVÁLENÍ OD KAPELY	15
2 INSPIRAČNÍ ZDROJE	16
2.1 DOKUMENTÁRNÍ KOMIKS	16
2.2 DOKUMENTÁRNÍ FILM	18
2.3 HUDEBNÍ DOKUMENT V KINEMATOGRAFII.....	19
2.4 HUDBA K BAKALÁŘSKÉMU FILMU	22
2.5 PŘÍMÁ INSPIRACE	23
II PRAKTICKÁ ČÁST	25
3 VZNIK	26
3.1 REŠERŠE.....	26
3.2 TECHNICKÝ SCÉNÁŘ.....	32
3.3 SCÉNÁŘ KE KOMENTÁŘI	50
4 ANIMACE	53
4.1 FILOZOFIE FINÁLNÍHO DOKUMENTU	53
4.2 ODKAZY	55
4.3 VÝTVARNÉ ŘEŠENÍ	58
4.4 POSTPRODUKCE.....	59
5 PREZENTACE	61
5.1 FINÁLNÍ VÝSTUP.....	61
5.2 DOPROVODNÉ MATERIÁLY	61
ZÁVĚR	62
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	63
SEZNAM OBRÁZKŮ	65
SEZNAM PŘÍLOH	67

ÚVOD

Tématem mé bakalářské práce je krátký dokument o jedné české kapele. O kapele Kill the Danidies!. Teoretická část má za cíl ukázat pouze to, že ve výsledném filmu není vše, jak se zdá na první pohled, ale vše v něm má své místo pevné a promyšlené.

Tato teoretická část je velmi úzce provázána s praktickou částí a zabývá se vysvětlením vzniku a vůbec prvního zrodu nápadu na tento krátký, dokumentární film.

I. TEORETICKÁ ČÁST

1 NÁMĚT

1.1 První náměty

Květen – Červen 2012

Na konci druhého ročníku proběhlo několik konzultací o možných námětech pro bakalářský film. V té době jsem měl jen mlhavé ponětí, co bych chtěl zpracovat a čím se zabývat skoro celý následující rok.

Když se mě někdo zeptal na námět odpovídal jsem, že bych chtěl vytvořit sitcom o obrovském švábu žijícím ve stavební buňce spolu s třemi ukrajinskými dělníky. Což jsem samozřejmě neměl v plánu dělat. Ani to není můj nápad. Jen jsem byl zaskočen, že už máme nadhazovat náměty a tak jsem řekl první věc, na kterou jsem si vzpomněl. Ale i tak už jsem v hlavě viděl možný výsledek.

Bylo by to něco na pomezí sitcomu Přátelé a Králiků od Davida Lynche. Samozřejmě by to mělo pouze jeden statický záběr na stavební buňku a samozřejmě z toho všeho sešlo. Ale téměř o rok později, dva měsíce před odevzdáváním bakalářské práce, se mě kdosi zeptal, co vlastně dělám za film a jestli je to o tom švábovi mezi dělníky... Čímž se se historie tohoto námětu krásně uzavřela.

1.2 Cesta k dokumentu

Červenec – Srpen 2012

První zájem o dokumentární film v mé tvorbě. Předcházelo tomu několik měsíců práce na komiksu, týkajícího se hudby. Komiksu, který zanikl po několika nakreslených stranách a některé části jsem přenesl do jiných, krátkých, kreslených příběhů. Týkal se kulturní situace Detroitu kolem roku 1997, která mě nepřestává fascinovat.

Má oblíbená kapela, nejspíš už navždy, je The White Stripes. Původem z Detroitu. Kapela skládající se pouze ze dvou členů – Jack White a Meg White a vzniklá v roce 1997. Jejich hudba vychází přímo z Blues. Z 20. a 30. let. Z autorů jako Son House, Blind Willie Mc-Tell, Robert Johnson, John Lee Hooker a dalo by se pokračovat.

*Obr.1 Son House**Obr.2 Blind Willie McTell**Obr.3 Richard Johnson*

Ale co bylo zajímavé na Detroitu v letech 1995 – 1999 je, že White Stripes zdaleka nebyla jediná kapela, hrající blues. Byly tam kapely jako The Wildbunch, pojmenovaná podle známého westernu (Sedm Statečných v českém překladu), která se později přejmenovala na Electric Six. The Soledad Brothers pojmenovaní po třech věznicích z věznice Soledad. Zakládající člen Soledad Brothers učil Jacka Whitea na kytaru mimochodem, nyní je ženatý s Meg White. Goober and the Peas, The Hentchmen, Blanche, kteří jsou následovníky kapely The Gun Club z Kalifornie. The Dirtbombs, kteří stále existují do dnešní doby a už několik let přesvědčují obyvatele USA, že Detroit není tak zkažené a rozpadlé město, jak se může zdát na první pohled. O tom mimochodem vzniknul krásný dokumentární film *Requiem for Detroit*. O tom ještě později.

Tento námět na komiks o té neuvěřitelné, kreativní atmosféře, která musela panovat v Detroitu, zanikl z prostého důvodu. Nevěděl jsem jak začít a hromada informací mi přerostla přes hlavu. Ale bylo to první uvědomění, že mě zajímají skutečné příběhy, skuteční lidé a skutečné lokace, že to je něco, čím bych se chtěl zabývat více než rok.

Přirozeným vývojem se mé náměty provázali také s názorem, že dělat videoklip jako bakalářskou práci je nedostačující. Je to fajn, ale videoklip mohu udělat kdykoliv. Na to nepotřebuji přípravu a výzkum a studium. Videoklip je médium, které by chtěl dělat každý, ale stále více jsem měl pocit, že to nedělají lidé z lásky ke kapele, nebo jejich hudbě, ale protože je to docela jednoduché a nic se tomu nemůže vytknout, protože vždy půjde o subjektivní převedení pocitů z hudby do vizuálního stylu. Ve zkratce. Každý může udělat cokoliv, bez jakýchkoliv důvodů a ve výsledku je to často nudné. Co zajímalo mě bylo něco, co přežije víc, než jen umístění videa na internet, což je v mnoha případech ukončení spolu-

práce. Zajímala mě samotná kapela, důvody které je vedou, ke zpívání. Možnost s nimi diskutovat. Věci, které videoklip nedokáže pojmout. Videoklip pouze klouže po povrchu hudby a doprovází ji. Dostat se blíže kapele, zjistit o ní něco, chápat jejich texty ve významu k místu odkud pochází. To mi mohl zajistit pouze dokument.

Celkem jsem vše zúžil na tři náměty. První. Film o kapele Dirtbombs. Výše zmíněné detroitské kapele. Ale moc jsem je neznal. Zájem pramenil čistě z toho, že jsem je začal poslouchat v té době.

A ačkoliv při pozdějším studování jsem zjistil mnoho z jejich historie a je to zajímavé, nebyl jsem si jist, jestli můj zájem o tuto kapelu vydrží skoro rok. Teď vím, že nevydržel a byla to dobrá volba, opustit tento námět.

Druhý námět. Krátký dokument o všem, o čem zpívá kapela Drive-by Truckers. Tato kapela, původem z Alabamy, je známá pro svá konceptuální alba a někdy dokonce trilogie alb. Všechny pojednávají o životě na jihu USA a jeho změnách od narození členů po současnost. Finální film by spíš než dokument představoval souhrn věcí, které jsou zmíněné v jejich hudbě a dělo by se tak v rychlém tempu.

Věci, o kterých zpívají Drive-by Truckers jsou například Ronnie Van Zant. Hlavní člen kapely Lynyrd Skynyrd, která je známá především pro píseň Sweet Home Alabama a i když zní vesele, rozhodně to není veselá píseň na oslavu Alabamy. Lynyrd Skynyrd obecně se snažili ukázat jinou stránku Alabamy 60. a 70. let a s úspěchem se setkávali pouze v jiných státech USA. Samotná Alabama byla velmi rasistický stát. Což dokazuje další osobnost, o které složili píseň.

Obr.4 Neil Young v roce 95

Obr.5 Lynyrd Skynyrd

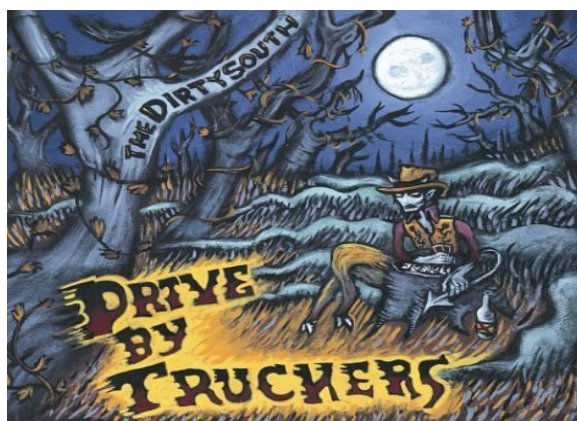

Obr.6 George Wallace

George Wallace byl guvernérem Alabamy v letech 1962 – 1986. Byl to velmi liberální soudce a bojovník za rovnoprávnost černochů, ale když prohrál své první volby na post guvernéra v roce 1958, obrátil svůj názor o 180 stupňů a začal se stavět za bělochy a proti integraci černého obyvatelstva do společnosti. Po roce 1971 uznal, že zašel příliš daleko a opět se vrátil se ke svému původnímu názoru a začal s integrací černochů do společnosti mnohem rychleji než zbytek USA a v roce 1982 vyhrál své poslední čtyři roky v úřadu guvernéra díky devadesáti procentům hlasů pocházejících od černého obyvatelstva. Tohle je příběh pouze jedné písně a zpívají o mnoho dalších. O Neilu Youngovi a jeho čestném místě na pohřbu Ronnieho Van Zanta poté, co se letadlo, s kapelou Lynyrd Skynyrd na palubě, zřítilo. O uzavření továrny Ford a o špatném stavu společnosti poté. Nedostatků peněz obyčejných dělníků na lékařskou péči. O velkém výskytu rakoviny v industriálních oblastech Alabamy. O autonehodě jednoho ze studentů v den promoce. Příběh autonehody je v první písni Days of Graduation, první písni alba Southern Rock Opera z roku 2001. Nakreslil jsem k této písni ilustraci a poslal to kapele.

Obr. 7 Moje ilustrace pro kapelu

Obr.8 Obal alba The Dirty South

Odpověděl mi samotný zakládající člen Hood Patterson s tím, že se mu velmi líbí. Nenavázali jsme větší konverzaci, ale utvrdilo mě to v tom, že kontaktovat tuto kapelu není těžké. Také je pravda, že styl mé kresby a vizuální styl kapely, jsou velmi odlišné.

Možnost komunikace s kapelami, byla důležitá podmínka. Musel jsem mít jistotu, že můj email nepřijde nějakému manažerovi, který ji hned smaže. První dvě kapely to splňovali a samozřejmě i třetí, z mého posledního námětu, z čehož se vyvinul můj bakalářský film.

1.3 Schválení od kapely

Námět číslo tři. Kill the Dandies!. Tato česká kapela sídlí v Praze, vznikla v roce 2007 a koncertovat začala ke konci roku 2008. V roce 2006 mě můj starší bratr vzal na koncert kapely Moimir Papalescu and the Nihilists v Brně, kde jsem tehdy studoval. Bylo to asi vůbec mé první setkání s klubovou hudbou. Setkání s něčím, o čem jsem neměl tušení, že existuje. V zimním semestr ve druhém ročníku jsem udělal film o starším pánovi, co se schová před deštěm v klubu a poté co začne hrát kapela na pódiu, zemře na infarkt. Chytrý. Ale asi tak jsem se cítil tehdy. Svět se mi otřásl. Do té doby existovala hudba. Nedělil jsem ji na dobrou nebo špatnou. To se změnilo tímto koncertem. Co je důležité. Kapela Moimir Papalescu and the Nihilists vznikla v roce 2003 a rozpadla se v roce 2008. Dva členové z pěti založili kapelu Magnetik. Zbylí tři si dali jméno Kill the Dandies!. Takže je jasné, kde se vzala tato kapela v mých námětech. Trvalo jim dva a půl roku než vzniklo jejich první album. Ale od té doby se řadí mezi mé oblíbené kapely. A co se týče České Republiky tak zde je považuji za nejlepší kapelu. A tak jsem je v polovině srpna 2012 zkusil kontaktovat. Po týdnech odkladů a nervozity. Vždyť sem se chystal kontaktovat někoho, ke komu jsem vzhlížel. Mohlo to dopadnout dobře, nebo velkým zklamáním. Popsal jsem jim vše. Od mé situace, co se chystám dělat, jaké jsou moje další náměty, ale že na prvním místě bych chtěl dělat dokument o nich a s jejich schválením, abych měl jistotu, že finální film nezůstane jen ve škole a nikdo ho neuvidí poté, co dostudují. Odpověď přišla hned druhý den. Odepsala my přímo zpěvačka kapely. Stálo v ni doslova jen „Ok. Jdeme do toho!“. A zbytek jsem si musel přebrat.

Po prvních rozhovorech s kapelou přišlo na řadu mnoho otázek. A největší byla, jak prezentovat kapelu, která si střeží své soukromí a vyžívá se v mystifikacích, jen aby mohla hrát a nenechala se rušit od hudby?

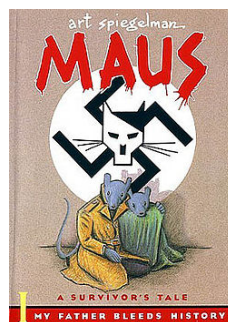
2 INSPIRAČNÍ ZDROJE

2.1 Dokumentární komiks

Moje oblíbená forma umění. Dokumentární komiks. Je to krásná věc. Kombinuje vůni knihy, hezký tisk a ilustrace a dá vám potřebnou dobu vstřebat informace. Proto si například myslím, že Persepolis funguje mnohem lépe jako komiks než film. Komiks vznikl dříve a máte možnost příběh kdykoliv zavřít a začít druhý den. Jeden díl komiksu můžete číst klidně celý rok, pokud vám stačí přečíst si jednu stranu denně. Pokud byste se dívali jen na jednu sekundu denně filmu Persepolis, zhlédnutí ho máte za 95 dní. A nebyl by to zrovna silný zážitek. Opačným příkladem je Valčík s Bašírem. Původně animovaný film, posléze vydaný jako komiks. V tomto případě je lepší film, ale pouze protože vysekat záběry z dobrého filmu a vytisknout je na papír s textem nedělá dobrý komiks. Ale věřím, že pokud by Valčík s Bašírem vznikl původně jako komiks a autor by si dal čas s vykreslením detailů a problémů popisované situace, vzniklo by mnohem silnější dílo, než je výsledný film. V této domněnce se mohu opřít o díla amerického (původem z Malty) novináře Joe Sacca. Ten strávil několik let v Palestině a později v zemích bývalé Jugoslávie a nakreslil z těchto cest několik komiksů. Komiksů, které svým obsahem a silou nemohou v budoucnu být nahrazeny žádným filmem ani dokumentem. Komiksů zabývajících se otázkami rasové nenávisti a dotýkajících se samé podstaty lidské rasy.

Obr. 9 Joe Sacco (vlevo)

Obr.10 Maus

Obr.11 Guy Delisle

Art Spiegelman a Maus. Další příklad výborné dokumentaristiky. Zde trochu odlišné, protože na rozdíl od díla Joe Sacca, u kterého můžete poznat skutečné osoby podle jeho komiksů, zde je to nemožné čistě kvůli tomu, že v komiksu vystupují pouze zvířata. Židé jsou myši, nacisté kočky. Kolaboranti prasata. Ale v komiksu je místo i pro husy a další obvyklé

lá zvířata. Tato personifikace může některé čtenáře odradit, ale díky skvělému scénáři a kresbě nijak neovlivňuje zážitek z četby a nesnižuje skutečný dopad holokaustu za druhé světové války. Příběh je postaven čistě na rozhovorech Art Spiegelmana s jeho otcem, který přežil holokaust a po válce emigroval do Spojených Států Amerických. Vychází z toho mistrovské dílo, které by se těžko dalo zpracovat jinou formou.

Guy Delisle. Původem z Kanady, nyní francouzský animátor a kreslíř komiksů. Proslavili ho jednoduše kreslené cestopisy ze zemí, které omezují lidská práva. Byl povolán jako dozorce do animačního studia v Číně, konkrétně do Šen-čenu. Díky vedení pravidelného deníku a neustálému skicování, mohl z tohoto několika měsíčního pracovního pobytu vydat v roce 2001 komiksově album. V roce 2003 následuje volné pokračování. Tentokrát z Pchjongjangu v Severní Koreji a opět dohlíží na animační studio vyrábějící francouzské filmy levněji. Ale severokorejský komunistický režim je ještě mnohem tužší než ten čínský z prvního dílu komiksu. Třetí díl se odehrává v Barmě. Tentokrát Guy Delisle jede jako doprovod manželky, která pracuje pro organizaci lékařů bez hranic. A na celý rok. Přes jakékoliv naše povědomí o Barmě, panuje tam velmi silný diktátorský režim. Kniha vyšla poprvé v roce 2007. Zatím závěrečný díl, který Guy nakreslil, se odehrává v Jeruzalému. Opět jede jako doprovod manželky. Opět na celý rok. Kniha z roku 2012. Mezi těmito čtyřmi díly je patrný pomalý vývoj kreslířského stylu. Od špinavé, uhlové kresby z prvního dílu z Číny až po jasně definovanou, tenkou, černou čáru v díle posledním, kde poprvé využívá i jemnou barvu. Ale všechny díly mají jedno společné. Vydávají neuvěřitelné svědectví o zemích, do kterých se většina z nás pravděpodobně nikdy nepodívá. Zachycuje každodenní život v těchto těžkých podmínkách, které má navíc mnohokrát ulehčené oproti běžným lidem díky tomu, že ve všech případech je hostem.

Existují ale i knihy, které jsou na pomezí dokumentu a fikce. Je to pomezí, které mě velmi zajímá, protože v mém bakalářském filmu jsou některé věci domyšlené. Snad by se dalo říci neověřené ze dvou nezávislých zdrojů. Ale k tomu se dostanu později. Komiks na pomezí dokumentu a fikce. V roce 2012 vyšel komiks „Building Stories“. Autorem je Chris Ware. A spíš než samostatný komiks se jedná o velkou krabici plnou tištěných artefaktů. Krabice obsahuje dvě vázané knihy, několik sešitů a leporel, noviny, kartičky a plakáty. Všechny tyto věci obsahují příběhy jednoho domu. Pojímají tři generace několika nájemníků a jsou propracované do nejmenšího detailu. A je jen na vás, v jakém pořadí se obsah krabice rozhodnete číst, takže klidně můžete vědět, jaký osud na jednu z postav čekal a až

později narazíte na příběh jejího dospívání. Samozřejmě všechny postavy jsou vymyšleny. Budova ale není a vše okolo oplývá tak neuvěřitelným množstvím detailů a skutečných reálií z Chicaga, ve kterém se příběh odehrává, že byste mohli získat pocit, že Chicago znáte perfektně. Dokumentární stránka je zde skrytá až za hlavní vyprávění, ale pokud se na ni zaměříte, je velmi silná a pravdivá.

Podobným stylem dokumentárních informací oplývá také Tintin. Autorem je belgický Hergé. Ano všechny příběhy tohoto neohroženého mladého novináře jsou plné neuvěřitelných shod okolností, cestováním po světě, přitaženými zápletkami a někdy i futuristickými vynálezy. Tintin například vkročil na měsíc o 18 let dříve, než se to povedlo Neilu Armstrongovi. Ale pokud se zadíváte na technické hledisko příběhu a úroveň detailů, uvidíte mnoho věcí, na které byste jinak potřebovali encyklopedie. Jedná se o historicky přesná auta, letadla či lodě. Přesné stavy ve společnosti poválečné Francie či Belgie, do detailu odpozorovanou architekturu. A ať už se Tintin vydá kamkoliv, vždy je uvítán postavami v přesně nastudovaných kostýmech. To už odbočují od striktně dokumentárního komiksu, ale stále se vás snažím přesvědčit o bohatosti tohoto média. Samozřejmě ale můj finální výstup je film.

Obr.12 Chris Ware – *Building Stories*

Obr.13 Tintin na měsíci

2.2 Dokumentární film

Dvě výhody ale film má. Může rychleji zaujmout a podávat informace o něčem, o čem jste ani nevěděli, že vás zajímá. Vybrat si knihu, sehnat si ji a pak ji i přečíst je mnohem náročnější než narazit na dokument v televizi nebo při náhodném klikání na internetu. Viděl

jsem spoustu dokumentů v televizi, o kterých bych ani neměl tušení, že existují. Ale nikdy jsem nepřečetl knihu, o které bych nevěděl, že existuje. A taky má mnohem větší dosah.

Demonstruji to na příkladu filmu *Paradise Lost: The Child Murders at Robin Hood Hills* z roku 1996 z produkce televizní stanice HBO a režisérů Bruce Sinofsky a Joe Berlingera. Tento dokument (první díl pozdější trilogie) mapuje soudní procesy s třemi teenagery obžalovanými z vražd tří dětí. Není to dokumentární film na odpočinek. Štáb je u soudu od prvního dne a výsledný film má stopáž 150 minut. Jeden z obžalovaných je odsouzen k doživotnímu vězení. Další dva k smrti. Na základě neurčitých a neprůkazných důkazů. Dokument je vysílán rok po vynesení rozsudku a poukazuje na spoustu pochybení během procesu a stejně tak na nedostačující důkazy pro vynesení rozsudku takového rozsahu jako je trest smrti. Po odvysílání se přes celou ameriku zvedla vlna nevole a solidarity k odsouzeným, což vedlo k posunutí provedení rozsudku trestu smrti, následným dalším odkladům a nakonec propuštění trojice v roce 2010. Druhý díl trilogie s názvem *Paradise Lost 2: Revelations* byl odvysílán v roce 2000 a třetí díl *Paradise Lost 3: Purgatory* v roce 2011. Tento dokument a hlavně první díl, doslova zachránil život dvěma lidem neprávem odsouzeným k smrti.

Pokud byste z tohoto příběhu chtěli udělat komiks, pravděpodobně by si toho všimli knižní kritikové, psalo by se o tom v novinách a možná by z toho byl i bestseller, ale i tak by komiksová nebo knižní verze příběhu měla jen zlomek dosahu televizního vysílání. Navíc byste to ani nemuseli stihnout dokončit před plánovanou popravou neprávem odsouzených.

To byl extrémní příklad, ale jasně dokazuje výhody filmového dokumentu.

2.3 Hudební dokument v kinematografii

Hudební dokument se možná nezabývá tak důležitými tématy jako je zločin, vina a nevina. Neosvobozuje neprávem odsouzené ani nepopisuje, jak blízko třetí světové války se svět ocitl během kubánské raketové krize čemuž se věnuje například dokument *The Fog of War* a hrozbě atomové války obecně se výborně věnuj film *Countdown to Zero* a i opět téměř polodokumentární komiks *Strážci* od Alana Moora a Davida Gibbonse. I tak se jedná o velmi důležitou součást dokumentárních filmů. Následující filmy zhlédnuté v letech 2011-2013 tvořili velmi důležitý základ a pomáhali mi s uvědoměním si, co je důležité.

It Might Get Loud. Dokument založený na jednoduché premise. Vezměte tři významné kytaristy a umístěte je do jedné místnosti a doufejte, že světu sdělí něco zajímavého. Vybráni byli Jack White z White Stripes, Jimmy Page z Led Zeppelin a Edge z U2. Rozhovory těchto tří jsou proloženy medailonky o nich samotných. Dvě chyby tohoto dokumentu. Je to příliš krátké na to, kolik zajímavého materiálu pravděpodobně natočili při rozhovoru těchto tří. A nefanoušky to pravděpodobně nebude zajímat.

Woodstock. Vyčerpávající dokument o nejslavnějším hudebním festivalu v dějinách. Režisérský sestřih trvá něco kolem 220 minut a při tom všem tam není ani jeden titulek a ani jedna věta řečena vypravěčem. Celý dokument je sestaven pouze ze záběrů natočených na místě, nechaných bez komentáře. Kdo je zrovna na pódiu musíte zjistit sami po filmu, nebo využít vlastní hudební znalosti. Velmi často jsou kameramani přímo na pódiu s vystupujícím. Někdy i leží pod ním a na malé ruční kamery získávají neuvěřitelně detailní záběry až už na zpěváka při zpěvu nebo na kytaristu při sólu. Dokument obsahuje samozřejmě i vystoupení Jimiho Hendrixe. Zajímavé je, že pomocný režisér tohoto filmu je, tehdy ještě mladý, Martin Scorsese.

Shine a Light. A Martin Scorsese znovu. Tentokrát ale jako hlavní režisér záznamu z koncertu kapely Rolling Stones z roku 2009. Velká chyba tohoto dokumentu jsou samotní Rolling Stones. Truman Capote s nimi cestoval po jejich turné v roce 1972 a prohlásil, že to bylo ubíjející, protože každý jejich koncert byl naprosto stejný, bez špetky invence. A to bylo v roce 1972, kdy kapela byla považována za vrchol rebelie. Jak asi mohl dopadnout jejich koncert v roce 2009? Naprosto nudně. Výsledkem tohoto záznamu z koncertu je neodbytný pocit, že jediná věc, kterou Rolling Stones mají radši než koncertování a hudbu jsou peníze. Neuvěřitelné množství peněz. Film nebyl zvládnutý ani po režijní stránce. Například v úvodu je nám ukázáno, že i Bill Clinton se přijde podívat na koncert, ale během koncertu už ho nikdy nevidíme. Také nevidíme, jak si Keith Richards mění kytary mezi písničkami, což je pro mě velká chyba u záznamu z koncertu. Místo toho nám film ukazuje prostřihy na rozhovory s Rolling Stones, když byli ještě mladí a čelili různým obviněním a pravděpodobně se tak snaží dokázat, že tato kapela ještě stále má smysl. Ale tady si režisér spletl dohromady pojmy dokument a záznam koncertu. Záznam koncertu má fungovat jako pohled na celý koncert z úhlu pohledu, který žádný divák nevidí. Dokument se má vyrovnávat s historií a ukazovat staré televizní rozhovory. Shine a Light tak ve finále není ani jedno.

The Doors - Live at the Hollywood Bowl. Záznam koncert kapely The Doors. Zařadil jsem to záměrně hned po Shine a Light. Protože se jedná o ničím nepřerušovaný koncert The Doors. Kompletní, bez sestřihání a krácení. Pouze hudba v její syrovosti. Zajímavé je, že tehdy Mick Jagger z Rolling Stones seděl v první řadě vedle přítelkyně Jima Morrisona. A dokumentární část filmu je vyřešena jednoduše. Rozhovory s účastníky z předkapel či se žijícími členy The Doors a archivní záběry jsou odděleny do samostatného dvaceti minutového filmu, který se promítal po skončení záznamu z koncertu.

The Doors - When You're Strange. Dokument o kapele Doors. Mapující začátek, slávu, problémy a konec kapely. Vše to způsobené Jimem Morrisonem, který zemřel na infarkt ve věku 27 let. Tento dokument je velmi kvalitní a s výborným komentářem, který čte Johnny Depp.

Arctic Monkeys - Live at the Apollo. Záznam koncertu z Apolla. Sestaven ze záběrů čtyř kamer. Režisérem je Richard Ayoade, který v roce 2010 natočil svůj první celovečerní film Submarine, který řadím mezi své oblíbené. Hudbu pro Submarine složil Alex Turner, který je zakládajícím členem a zpěvákem Arctic Monkeys.

Jack White Amex Unstaged. Záznam koncertu Jacka Whitea z roku 2012. K příležitosti vydání jeho prvního sólového alba. Režisérem je Gary Oldman.

White Stripes Under the Blackpool Lights. Jeden z nejlepších koncertních záznamů, který je k dispozici. Točený pouze na tři Super-8 kamery. Vznikl tak velmi syrový, často rozostřený záznam neuvěřitelně silného koncertu. Použitá technika dobře koresponduje s hudbou.

White Stripes Under the Great White Northern Lights. Tentokrát se jedná o tradiční dokument mapující poslední turné kapely White Stripes. Turné se odehrálo v roce 2007 v Kanadě a kapela si dala za cíl odehrát minimálně jeden koncert v každé provincii této země na velkém severu. Režisérem je Emmet Malloy, který dokázal zachytit energii koncertů, emoce obou členů kapely po koncertech, při jejich cestách po Kanadě i při konci turné, což se ukázalo jako prorocký tah, protože kapela už poté nikdy nejela na turné a v roce 2011 se rozpadla. Jeden z mých oblíbených filmů.

Obr.14 a 15 The White Stripes – Under Great White Northern Lights

Shut Up and Play the Hits. Dokument o posledním koncertu kapely LCD Soundsystem. To by nebylo až tak zvláštní, ale hlavní člen kapely James Murphy po dvou velmi úspěšných deskách oznámil, že třetí bude poslední a také tento koncert, kterým se dokument zabývá, byl předem oznámen jako poslední a po kterém kapela LCD Soundsystem oficiálně ukončila činnost. Koncert se odehrál v New Yorku v roce 2009 za doprovodu kanadské kapely Arcade Fire.

From the Basement. Série krátkých dokumentů a živých vystoupení. Jelikož jde spíše o seriál, kapely se hodně střídají. Vše je nahráno v sklepním studiu v Londýně, které vlastní Neil Galahar. Ten mimo jiné produkoval desky kapele Radiohead a složil hudbu k filmu Scott Pilgrim vs. The World (u nás Scott Pilgrim Proti Zbytku Světa).

Benda Bilili. Neuvěřitelný dokument na závěr. Francouzský štáb sleduje v ulicích Konga kočovnou pouliční kapelu slouženou z pěti vozičkářů a jednoho mladého kluka, který hraje na nástroj s jednou strunou, který si sám sestrojil. Tento dokument z roku 2010 pomohl kapele k obrovskému úspěchu a byli pozváni na mnoho hudebních festivalů po celém světě. Sám jsem je viděl v roce 2011 na slovenském festivalu Pohoda na letišti v Trenčíně.

2.4 Hudba k bakalářskému filmu

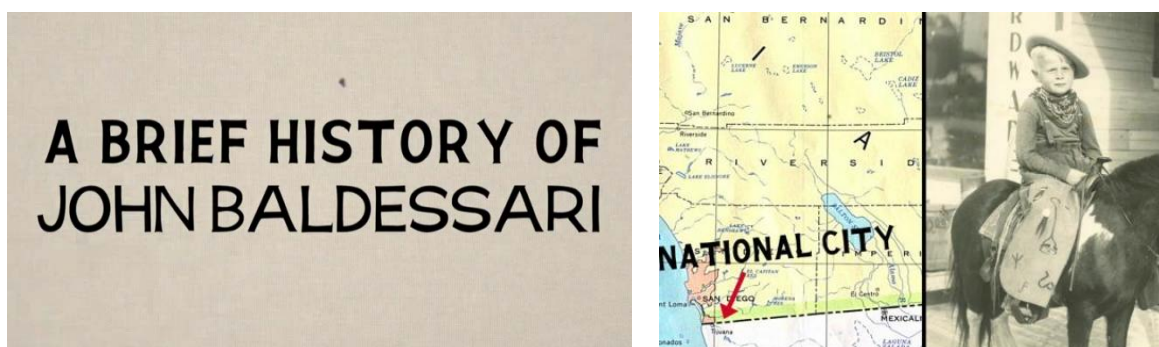
Samotná kapela Kill the Dandies, o které je finální dokument, vychází hudebně z mnoha vlivů dalších kapel a interpretů. Jde například o Velvet Underground, The Cramps, The Sonics, Grinderman, Nick Cave and the Bad Seeds a dalo by se pokračovat. Dobrý příklad je píseň Give Me od Kill the Dandies a její srovnání s písní Night Of the Lotus Eaters kapely Nick Cave and the Bad Seeds. Ale pro samotný dokumentární film je důležitá pouze jediná hudba. Hudba přímo kapely Kill the Dandies. V dokumentu záměrně ignoruji jaké-

koliv hudební vlivy, i když v prvních verzích scénáře byli. Protože zastávám názor, že prozrazením vlivů na vznik, může hudba ztratit své kouzlo.

The Gun Club. Kapela, která není přímo spjatá s dokumentem ani kapelou, o kterou v něm jde. The Gun Club a její dvě alba *The Fire of Love* a *Miami* pro mě byli prostě velmi důležité, při dlouhém animování. Je spíše zajímavostí, že Brian Tristian odešel od kapely Gun Club před vydáním jejich prvního alba, aby mohl hrát v *The Cramps*.

2.5 Přímá inspirace

Některé věci se zde překrývají s odkazy ukrytými ve filmu, s kterými se budu detailněji zabývat v pozdější kapitole. Proto jen krátce. Asi v dubnu roku 2012 – usuzuji podle seznamu mých oblíbených videí na serveru YouTube – jsem viděl krátký dokument o Johnu Baldessarim. Jedná se o asi 6 minutový dokument, který zdaleka neřekne vše podstatné o tomto významném umělci. Ale slouží jako skvělý magnet a velmi rádi si potom sami vyhledáte další informace.

Obr. 16 a 17 Záběry z krátkého dokumentu o Johnu Baldessarim.

Vypravěčem je Tom Waits, kterého jste, pokud neposloucháte jeho hudbu, mohli vidět v povídce ve filmu *Kafe a Cigára* od Jima Jarmusche nebo celém filmu *Down by Law* od stejného režiséra. Pro představu o jeho hlasu je to více než dobré. Výběr a získání Toma Waitse pro namluvení tohoto krátkého dokumentu začne dávat smysl, když je odhaleno, že Tom i John pocházejí ze stejného města. The National City na jihu Kalifornie u hranic s Mexikem. Režírováno dvojicí Henry Joost a Ariel Schulman.

Film *Assasination of Jesse James by Coward Robert Ford* (v překladu *Zabití Jesseho Jamese zbabělcem Robertem Fordem*) měl velký vliv také. Ale ne pro svůj námět, i když i já se

v dokumentu zabývám pár událostmi z americké historie blízké Divokému Západu. Jedná se o hlas vypravěče. Během tohoto skoro tříhodinového filmu je vypravěč použit velmi málo, ale jeho perfektní hlas, časování i smysl sdělení mě utvrdili v tom, že chci čtený komentář ve svém filmu. Mimochodem Brad Pitt, který v tomto filmu hraje Jesse Jamese souhlasil s účastí a se spoluprodukováním filmu jen za podmínky, že název filmu nebude v žádném případě zkrácen.

Wes Anderson. Jeden z mých oblíbených režisérů. Jeho filmy jsou plné nejmenších detailů a drobných odkazů, kterých si nemusíte ani nikdy všimnout. Více ho budu rozebírat později v kapitole, kde se budu zabývat odkazy.

II. PRAKTICKÁ ČÁST

3 VZNIK

3.1 Rešerše

Rány Těla
 Genre: Other / Post punk
 Location: Prague, Cz
 Profile Views: 28197
 Last Login: 5/7/2012
 Member Since: 7/31/2006
 Record Label: Unknown Indie
 Type of Label: Indie
 Bio
 Members
 David K., Hadji, Hank J., Pegac, Vratislav
 Influences
 Velvet Underground, The Birthday Party, Swans, La Muerte, Joy Division, Crime and The City Solution, Foetus, Nick Cave and The Bad Seeds, Einstürzende Neubauten, Gallon Drunk, Hugo Race and The True Spirit, Leonard Cohen, Jesus and Mary Chain, Pulp, The Cramps, Doors, Chrome, Sonic Youth, Johnny Cash, Johnny Western...

dandy 33 up, 9 down
 1. A man who takes great care with his clothing and general appearance, especially one who is nonchalant in demeanor and (historically) tries to develop aristocratic hobbies, language, and honorable ideals.

1986 - s přestávkami dodnes, původní název byl Rány z těla) Praha
 Nebýt skupin jako Einstürzende Neubauten, Sonic Youth a hlavně Nicka Cavea a Birthday Party nikdy by asi český posluchač neuslyšel ani tuzemskou formaci s názvem Rány těla. Tu pod vlivem hudby zmíněných rockových celebrit založili v roce 1986 Jindřich Hoch (voc, g) a Jakub "Pegáč" Peňnář (g), později se ještě připojil Karel Zeman (bg, voc). Problémy s obsazením bicích vyřešil až příchod Lukáše Hraběty, hudebníka a herce dobře známého z okruhu undergroundu. Předtím působil jako básník a zpěvák v podivném seskupení Homo Hemeroid Band a proslavil se rolí Fistuly v Krobově nastudování Havelovy hry "Pokoušení" (1987). Podivný název (původně Rány z těla) je pak zkomoleninou spojení "rány z děla". Hoch s Peňnářem původně poslouchali Velvet Underground, ale pak se jim do ruky dostala kazeta s výše uvedenými Birthday Party (donesla jim ji význačná osobnost českého industrialu Jaroslav Palát) a bylo rozhodnuto.
 Skupina samotná vyšla z okruhu lidí, scházejících se od poloviny 80. let v pražských kavárnách Slávia a U Kašků. Partička dekadentních intelektuálů vždy vynikala svojí podivně chmurnou vizáží (mládenci v černém, dívky sice v mnoha barvách, ale vždy v temných odstínech), jistou vnitřní rozervaností a hlavně nekonformními názory, takže běžný sociolog by je považoval za jakési fanoušky The Cure nebo Joy Division. Ale trefil by se spíše u té druhé jmenované kapely. Nadto bylo všechno poněkud složitější. "Mám rád Karáska ze Lvovic, Procházků, Hlaváčka a slovo dekadence pro mě neznamená, jako pro mnohé jiné, pouze úpadek nebo špinu, ale cestu jak v podobných věcech najít onu krásu tragédie," řekl v Rock & popu (1990) zpěvák a kytarista Jindřich Hoch.

Charakteristiku svého postoje a postoje kapely uvádí ve Vokně (1991): "Je to ne-hledání. V podstatě ten dekadentní pohled je dost křečovitější, dost nepravdivější. Dekadenti se schovávali za určité masky. S tím hodně souvisí dandysmus, kterej dekadence povýšila na maximální projev života. Je v tom křečovitosť, mystifikace, šlechtický titul... a jistě - odlišení. Odlišení je jeden z takových nejrozšířenějších jevů u lidí - prostě být jiný než okolní společnost... Členové skupiny (a hlavně Hoch) se takto dandyovsky stavěli vůči všemu, co je obklopovalo. Měli rádi anarchii ale i snobství, kýč, umělost. A také zármutek, bol, zvrácenost nebo vnitřní ponuřnost, prostě všechno ty nejtemnější zákruty lidské duše. Egoismus a samozřejmě sex. A podle toho také vypadala jejich hudba.

Hudební publicista Petr Čáp o ní napsal v Rocku & Popu (1990): "Rány těla produkují hutný kytarový zvuk s pevným spodkem, který charakterizuje jistá protichůdnost. Od civilistních, neosobních ploch se přechází do ostrých kytarových vazeb s využitím delayem zkresleného hlasu. To vše odpovídá celkovému konceptu skupiny, která úmyslně osciluje mezi romantickým unikem z reality a anarchistickou destrukcí. Protichůdnost obou poloh se promítá i do hudební stránky, kde je docilována stupňováním, změnami tempa, přechody, ale i použitím akustických nástrojů (housele, klavír), jejichž jemný zvuk přechází do industriálního zvuku nebo kytarové stěny, která díky krabičce zní jako motorová pila." K uvedenému úryvku jen malou poznámku - Čáp zde píše o soundu formace v letech 1989-90 (viz. housele, klavír), protože v roce 1989 opustil kapelu basista Karel Zeman (odešel do skupiny "19"), na jeho místo přišel Jáchym Kaplan (bg, vin) a ještě o něco později se v "ranách" objevil i klavésista a kytarista David Kabzan. Texty (většinou Molechovy) byly psány a také interpretovány v angličtině, neboť její zvukomalebnost, ohebnost, expresivnost a pro bigbit také určitá přirozenost jí daly v tvorbě souboru funkci jakoby dalšího nástroje. Slova se týkala hlavně vnitřních pocitů člověka a jeho nemožnosti se začlenit do okolního tzv. "normálního" světa.

Nejen hudební publicisté kapele vyčítali její snahu podobat se co nejvíce svým vzorům (Nick Cave, Joy Division) a její určitou zahleděnost a narcismus. ("hraje hlavně pro sebe", J. Hoch). To bylo z diváckého hlediska pochopitelně akceptovatelné jen pro úzký okruh posluchačů, což oprávněně budilo podezření, že si skupina okolo sebe začala vědomě budovat jakýsi "kultik".

Soubor si odbyl první koncert v hotelu Tichý v květnu 1987 a od té doby odehrál několik dalších vystoupení, a to převážně v strahovském klubu 007. To také způsobilo, že tehdejší hudební publicisté řadili Rány těla obecně k tzv. nezávislé scéně okruhu "strahovských" kapel, sdružených (anebo spíše často hrajících) v tomto klubu, což kapele bylo vždy trochu proti mysli. Lukáš Hraběta v rozhovoru pro Vokno (1991) přímo tvrdí: "To mě na tom Strahově sere, že nás někdo potom dává do pytle s tou hordou těch strahovskejch kapel... (ale) ta Sedmička je místo, který je mi z těch pražskejch klubů určitě nejsympatičtější."

Rány těla pak ve své tvorbě pokračovaly také v devadesátých letech a v jednom období (1996-7) dokonce zažily i krátké okamžiky popularity, tedy toho, s čím nikdy nechtěly mít nic společného. Za čas se ale všechno vrátilo do normálu...

Pro vznik kapely Rány těla (The Bodywounds) byl podstatný na jedné straně hudební a intelektuální vliv pražské industriální scény v čele se skupinami Paprsky Ing. Garina, Střední Evropa a zejména kultovního noise-industriálního projektu Suicidal Meditations dodnes nedoceneného genia Jarouška Paláta, na straně druhé pak vlivy new yorské scény s kapelami jako The Velvet Underground nebo Sonic Youth, britského post-punku Joy Division a Bauhaus či temné gothic-bluesové scény reprezentované skupinami The Birthday Party a La Muerte.

V čele se zpěvákem a výhradním autorem textů Jindřichem Hochem (Hank J. Manchini), kytaristou Jakubem Pegáčem Peňnářem, klavíristou Davidem Kabzánem (Psycho Club A Vyletnici), baskytaristou Jáchymem Kaplanem a bubeníkem Lukášem Hrabětou (Mumray) absolvovali mnoho « skrytých následujících koncertů v Čechách a evropské klubové turné. V tomto období se stali přirozenou odezvou na berlínskou hudební avantgardu skupin typu The Bad Seeds, Crime and The City Solution nebo Once Upon A Time.

Po příchodu nového baskytaristy Hadjiho (dnes Stargazer či Bruno Ferrari) se začal otevírat hudební směr kapely širšímu publiku a vyústil k vydání jediného oficiálního alba s názvem Polyester (Indies records, 1996). Skladby „The Gangster“, „Songs From The River“, „Baby Blue“, „Rain“ či pozdější „The Good In Me“ nebo „Space Girl“ s kořeny v new wave osmdesátých let, ale opět s odkazy na rockabilly, country, nebo dokonce 70's disco, jsou jasným průřezem tvorby kapely v letech 1993 až 1997, kdy svoji spolupráci pozastavili.

Kill The Dandies! jsou Hank Jesus Mancini a Sonja La Petite společně s bubeníkem Vratislavem Plachetou (všichni ex-The Nihilists), Richardem Fischerem (Take Death) a Zdeňkem Rudolou (dříve například Mud Pies či Střední Evropa). Hudba Kill The Dandies! v sobě skrývá prvky garážového rocku či psychedelie šedesátých let s nádechem postpunku, špinavého rock n rollu a decentně potemnělé elektroniky.

Pro vznik kapely Rány těla (The Bodywounds) byl podstatný na jedné straně hudební a intelektuální vliv pražské industriální scény v čele se skupinami Paprsky Ing. Garina, Střední Evropa a zejména kultovního noise-industriálního projektu Suicidal Meditations dodnes nedoceneného genia Jarouška

Paláta, na straně druhé pak vlivy new yorské scény s kapelami jako The Velvet Underground nebo Sonic Youth, britského post-punku Joy Division a Bauhaus či temné gothic-bluesové scény reprezentované skupinami The Birthday Party a La Muerte.

V čele se zpěvákem a výhradním autorem textů Jindřichem Hochem (Hank J. Mancini), kytaristou Jakubem Pegačem Peináfem, klavíristou Davidem Kabzanem (Psycho Club A Vyletnici), baskytaristou Jáchymem Kaplanem a bubeníkem Lukášem Hrabětou (Murray) absolvovali mnoho koncertů v Čechách a evropské klubové turné. V tomto období se stali přirozenou odevou na berlínskou hudební avantgardu skupin typu The Bad Seeds, Crime and The City Solution nebo Onco Upon A Time.

Po příchodu nového baskytaristy Hadjiho (dnes Stargazer či Bruno Ferrari) se začal otevírat hudební směr kapely širšímu publiku a vyústil k vydání jediného oficiálního alba s názvem Polyester (Indies records, 1996). Skladby „The Gangster“, „Songs From The River“, „Baby Blue“, „Rain“ či pozdější „The Good In Me“ nebo „Space Girl“ s kořenem v new wave osmdesátých let, ale opět s odkazy na rockabilly, country, nebo dokonce 70's disco, jsou jasným průřezem tvorby kapely v letech 1993 až 1997, kdy svoji spolupráci pozastavili.

Nyní se vracejí v původním složení a s bubeníkem Wratislawem P. ke koncertování a připravují nový hudební materiál.

Take Death je post future r'n'r s prvky country, rock, punk a disco.

A bonusem bude DJ set šéfa berlínského labelu Pale Music Steve Morella (tzn. 80s, kytary, punk, retro, futuro, nahlas, potichu, hi-fi i lo-fi atd.apd.

Kapela MOIMIR PAPADESCU & THE NIHILISTS vznikla v létě roku 2003 a refrain písně "Summer Deviation" s textem "REFRESH YOUR MIND" tehdy působil jako blesk z čistého nebe. Nejenže se z této skladby stal alternativní hit, ale tato první studiová nahrávka vedla i k vydání debutového alba "ANALOGUE VOODOO" (2004, X - Production / Manipulation Records), alba s jasně danou hudební koncepcí: dominantní e - clash, electropunk, odkazy na staré americké country, experimentování s digitální i analogovou elektronikou, temné postpunkové kytary. Ale také alba s jasně rozpoznatelnými hudebními vlivy od elektronického minimalismu newyorských Suicide nebo Cabaret Voltaire, přes garážové psychobilly The Cramps až po obskurní psychedelický "sugar" pop Lee Hazlewooda a Nancy Sinatra.

"Analogue Voodoo" sklídilo fenomenální ohlasy nejen na klubové scéně, ale také u hudební kritiky (hudební cena Anděl 2005 v žánrové kategorii) a ne náhodou si ho všiml berlínský producent a DJ Steve Morell, s jehož labelem Pale Music Int. spolupracují umělci jako Mignon, Peaches, Kid Congo Powers, Cobra Killer, Alexander Hacke, Der Plan a mnoho dalších.

V březnu 2005 vyšel za podpory Pale Music Int. 12ti palcový vinyl obsahující pilotní "Summer Deviation" s remixy od Sunshine, Steve Morella, Marca Lenziho a Elektrabel a pod hlavičkou tohoto vydavatelství pak album "Analogue Voodoo" vychází také v Německu a ve zbytku Evropy.

Od vydání debutu kapela absolvovala několik stovek koncertů po celé České republice i zahraničí (po berlínském vystoupení v létě roku 2005 mimo jiné osobně přítomný Marc Almond prohlásil: "Dokonalé, nejlepší živé vystoupení, které jsem viděl za posledních pět let"), stala se headlinerem mnoha alternativních, ale i mainstreamových hudebních festivalů a na jednom podiu se objevila s takovými jmény jako jsou Mignon, Warren Suicide, Atomizer nebo The Young Gods a v létě 2006 pak i na slovenském festivalu Hodokvas bezprostředně po koncertě Iggy & The Stooges.

Na podzim roku 2006 kapela vydává své druhé album "LEWIS NEPTUNE" (opět u labelu X - Production / Manipulation Records), které vznikalo během koncertování na jaře a jasně dává najevo další posun. Nebojí se více experimentovat se syrovějším elektronickým zvukem, kytary jsou rock 'n' rollovojší a celkový zvuk směřuje ke garážovým kořenům. Kapela si uchovává svůj pověstný nadhled: slogan "Help Yourself We Are Dead" hovoří za vše.

Strhující živá vystoupení plná punkové energie, masivního zvuku, electro beatu a syrového electro rock 'n' rollu. Dokonalá vizuální image a kongeniální projev zpěvačky La Petite Sonja a zpěváka a kytaristy Hanka J. Manciniho. Muž s tvářmi Belly Lugosiho a guru české elektronické hudby Moimir Papulescu. Zvukový experimentátor a saxofonista Peter Van Krbetz a divoký bubeník Wratislav Placheta. Jejich vystoupení za poslední tři roky měly možnost vidět tisíce lidí a jistě se shodnou na jednom: jsou nezařaditelní, absolutně originální a v kontextu minimálně české hudební scény napřed.

Neon Skeleton

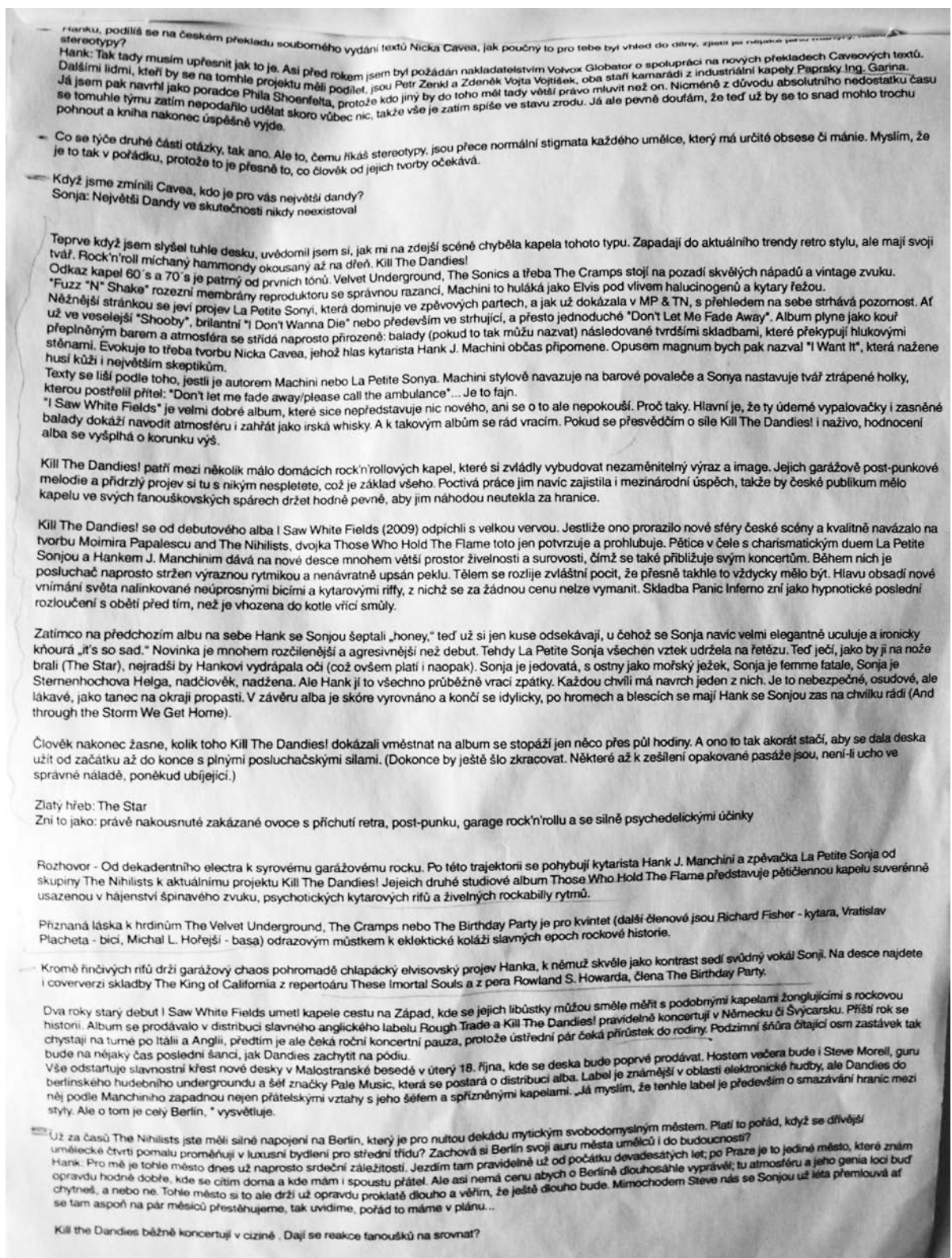
Bio
 Buy our music on iTunes:Lewis Neptune..... THE BAND SPLITTED UP... LP Sonja, Hank J. Mancini and Wratislav Placheta has created a new band "KILL THE DANDIES!"... Moimir Papulescu and Peter Van Krbetz continue in their band "MAGNETIK" and "DIE ALTEN MASCHINEN"..... Thanks to all fans for their love and support!... LP Sonja November 25th, 2008, Prague... 80's Bar - NEW VIDEO... Eighties Bar..... Add to My Profile... More Videos..... Summer Wine..... Moimir Papulescu and the Nihilists (comprised of singer La Petite Sonja, singer/guitarist Hank Mancini, electro-pioneer Papulescu, saxophonist and experimenter Peter Van Krbetz, and drummer Wratislav Placheta) have just released their highly-anticipated second album, "Lewis Neptune." The band first appeared on the Czech music scene in Spring 2003 with their instant hit single, "Summer Deviation." Its refrain, "Refresh Your Mind," was a much needed wake-up call to the stagnating Czech underground. Not content with a one-hit revolution, they soon released an equally innovative full-length album, "Analogue Voodoo" (2004, X - Production / Manipulation Records), which, true to its name, managed to mix the band's favorite pet sounds - early Suicides, Cramps-style psychobilly, and even Sinatra and Hazlewood's dark sugarpop - into a fresh sound all their own. The album's clean production, minimalist beats, and sexy-hip lyrics won it instant praise among Czech music fans and the Music Press alike. And in 2005 the "revolution" was officially recognized, when, at the Czech Grammys, Papulescu and the Nihilists picked up the award for Best Album of the Year. Following the Grammys, the band caught the attention of Berlin's Pale Music Int., one of Germany's most progressive, electro-alternative labels, and producers of such artists as Mignon, Peaches, Kid Congo Powers, Cobra Killer, Alexander Hacke, Der Plan and many others. This past spring the label released both a 12-inch vinyl EP (featuring remixes by Sunshine, Steve Morell, Marc Lenzi, and Elektrabel), as well as a re-edition of "Analogue Voodoo" for the German and European markets. After the record's initial release in 2004, the band went on tour throughout Germany and Eastern Europe, sharing the stage with the likes of Iggy and the Stooges, Mignon, Warren Suicide, Atomizer, and The Young Gods. Their shows - featuring Sonja's seething vocals, Hank's manic howls, Moimir's fresh beats, Peter's sax-experiments, and Wratislav's wild drumming - are famous for raw punk energy and massive electric sound. And, like the performances of the punk era, this one has visual energy too: the Nihilists put on a great stage show, the audience's eyes are riveted. Marc Almond of Soft Cell fame had this to say after seeing the band at its June 2005 Berlin concert: "Fantastic! The best gig I've seen in the last five years..." Ever progressive, the band refuses to be pigeon-holed, and on "Lewis Neptune" goes back to the basics with a rockier, more garage-roots sound. Just as "Summer Deviation" refreshed the scene in 2003, 'Neptune' promises to rewrite th definition of 'alternative', dig deeper into the underground. And this time they've got a new anthem: HELP YOURSELF WE ARE DEAD..... Neon Skeleton..... make..... your..... profile..... cool..... MySpace-Editor by purple-guide.com....

Members
 Moimir Papulescu (analogue & digital machines/vocals), Hank J. Mancini (guitars/vocals/bass), La Petite Sonja (vocals/bass/guitar), Peter van Krbetz (saxophones/clarinet), Wratislav Placheta (drums)

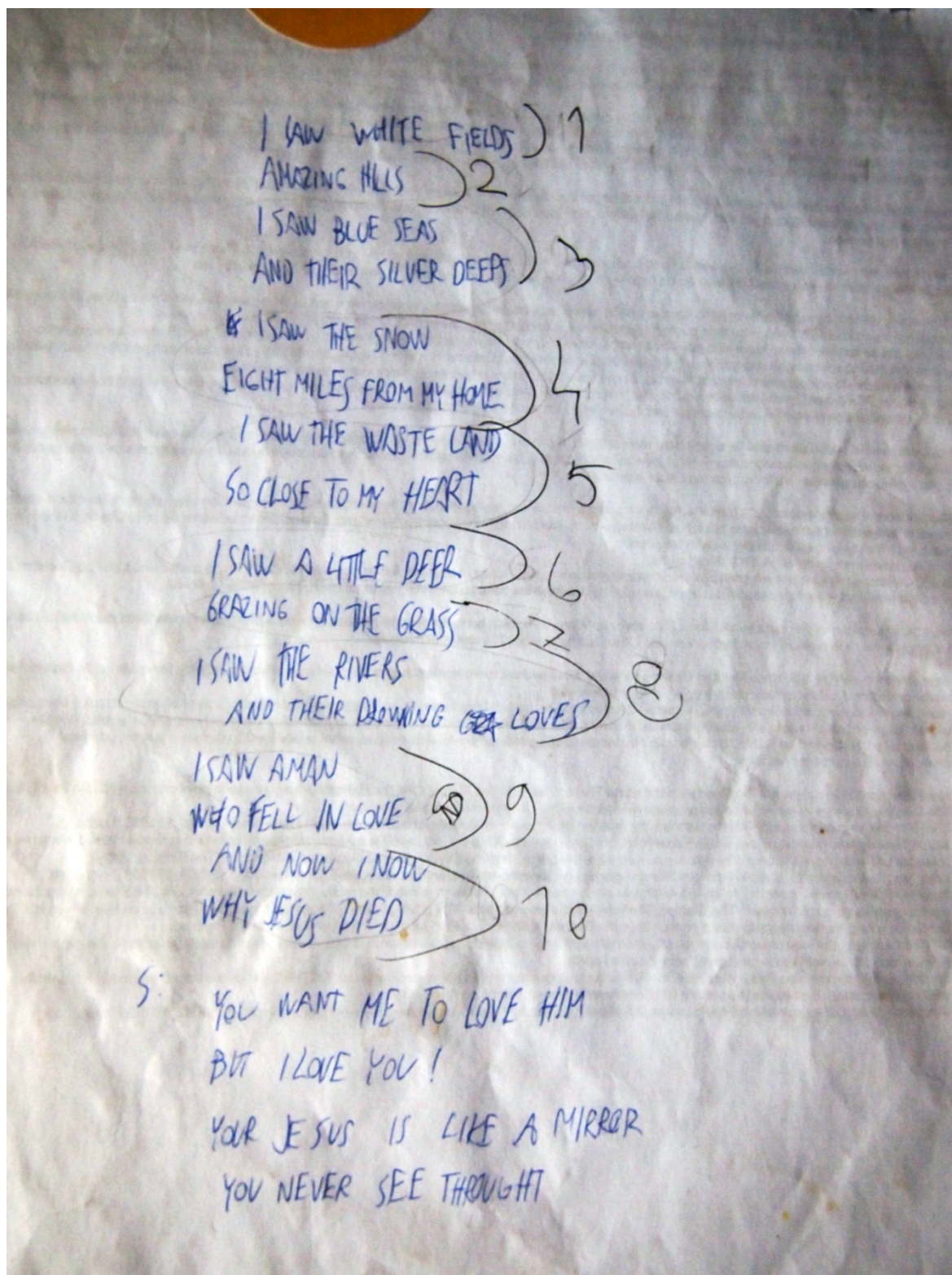
Influences
 Suicide, Kraftwerk, The Cramps, Velvet Underground, Nancy Sinatra, Lee Hazlewood, Joy Division, Cabaret Voltaire, The Fall, The Birthday Party, Blondie, The Sonics, Johnny Cash, Visage, Stranglers, Ultravox, New Order, Devo, Adam and The Ants, Einstürzende Neubauten...

Sounds Like
 New Wave Electro Future Rock n Roll

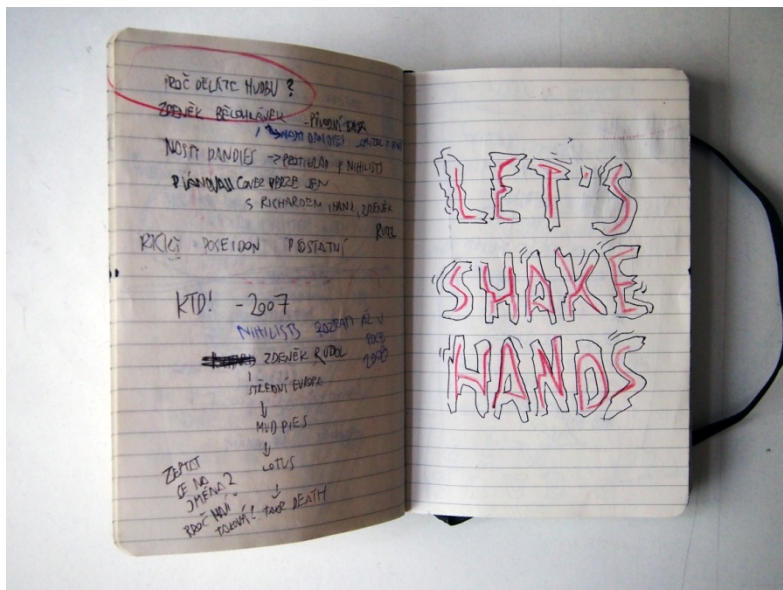
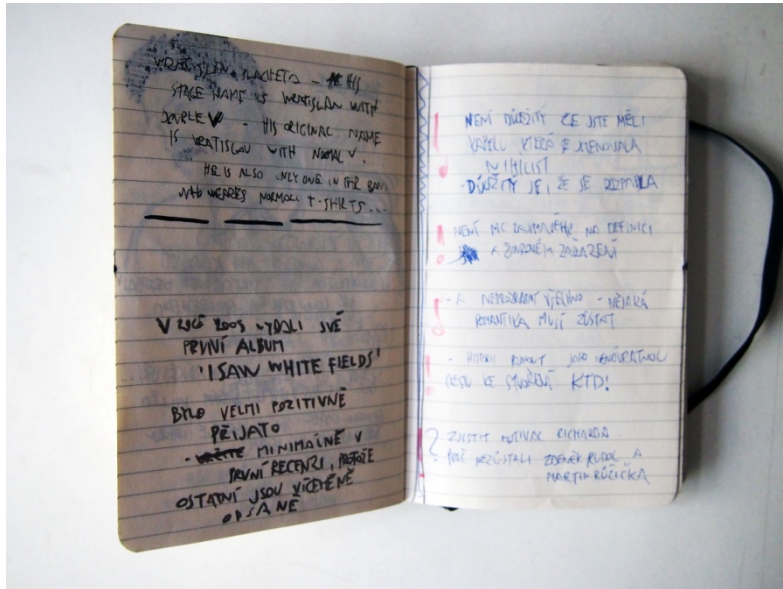
Kill The Dandies I
 Bio
 KtDI were found by La Petite Sonja /voc., keyb., synth/ and Hank J. Mancini /voc., guit/, who've met in the band The Nihilists, with an old-school-punk-rock - guitarist Richard Fischer. The trio was joined by hammering drummer Wratislav Placheta and a bass man Michal Hofeří. Within the last three years of it's quiet existence, this remarkable gang from Prague played many gigs at home, in the Czech Republic, and abroad in Germany, Great Britain, Switzerland, France, Slovakia, Hungary etc. KTDI's ingredients for this lethal sonic cocktail are sixties' garage rock with thick layers of hammonds, analog synths and wild guitar bites. Their sources of inspiration run deep, from The Cramps-esque psychotic rock'n'roll, Lee Hazlewood's loli-poppy country ballads, The Velvet Underground's unbrushed rawness, to Phil Spector's noisy wall of sound. Maybe this is why KTDI are so sweet and dangerous at the same time. Their long awaited fits album I

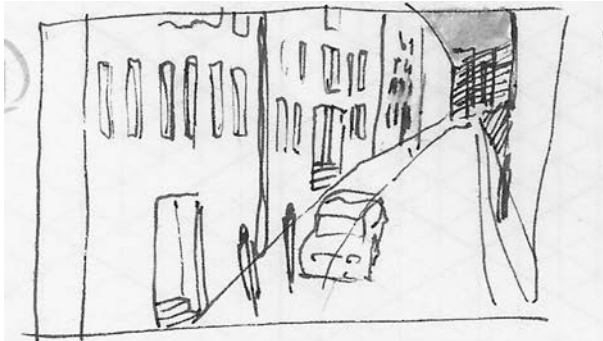
Obr.20 Obrázky 18 – 20 Informace a všechny rozhovory s kapelou vytištěné na 8 listech formátu A4

Obr.21 Text písně Jesus Popular Blues spolu s poznámkami o vhodném rozdělení textu na jednotlivé strany komiksového příběhu.

3.2 Technický scénář

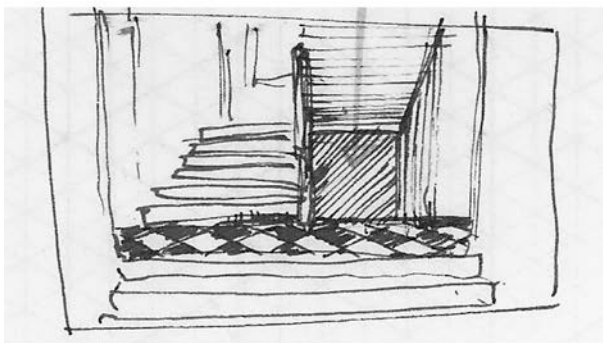

SCÉNA 1. ZÁBĚR 1.

VSTUP DO ZKUŠEBNY

- V POZADÍ PROVOZ NA ULICI
- ZVUK MĚSTA - PROJÍZDĚJÍCÍ
AUTA, TRAMVAJE.
HELIKOPTÉRY NE!

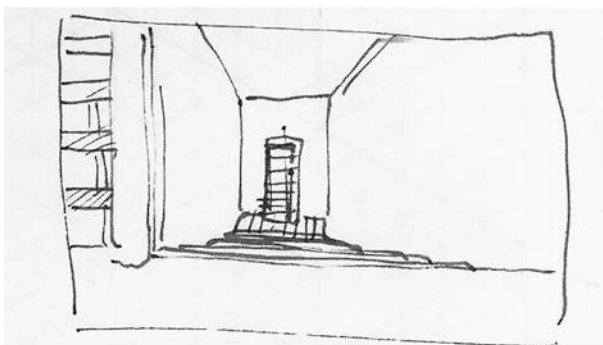
- TĚSNĚ PŘED STŘIHEM HLUK - ZAPNUTÍ
KYTAROVÝCH KOMB → TAKOVÝTO HUČENÍ/
BZUČENÍ.

1.2.

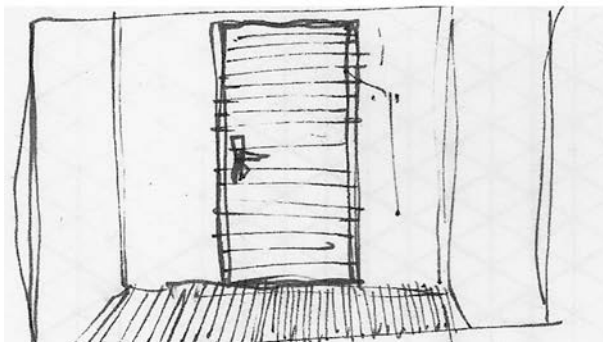
STATICKÝ ZÁBĚR NA SCHODY DO SKLEPA

- Komba jsou výraznější
- TĚSNĚ PŘED STŘIHEM (TAK 4 FRAMY)
ZAČÍNÁ HRÁT HUDBA - VZDÁLENA, TLUMĚNÁ
"MOHAWK"

1.3. STATICKÝ ZÁBĚR

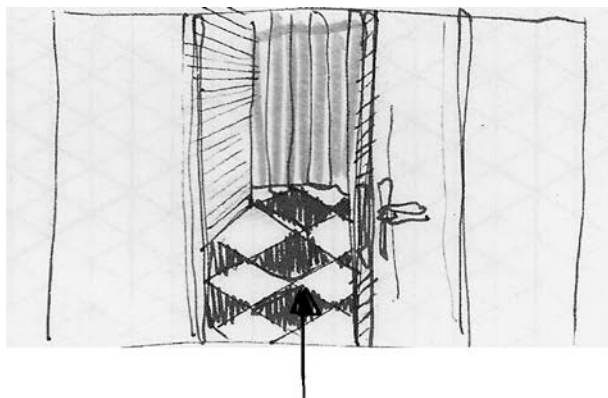
- HUDBA ZESILUJE

1.4.

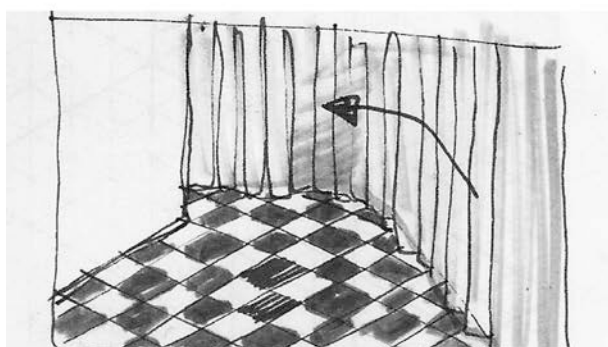
ZÁBĚRY 1-4 JSOU STEJNĚ DLOUHÉ
cca 7 sekund každý

- Po 7 sekundách
- SE DVEŘE SAMY OTEVŘOU
- KAMERA SE ZAČNE PLYNULE POHYBOVAT
KUPŘEDU

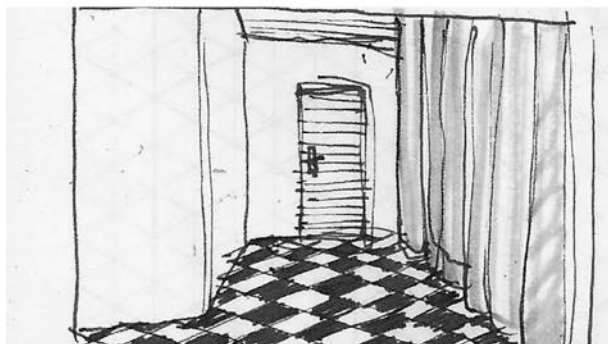

1.5.

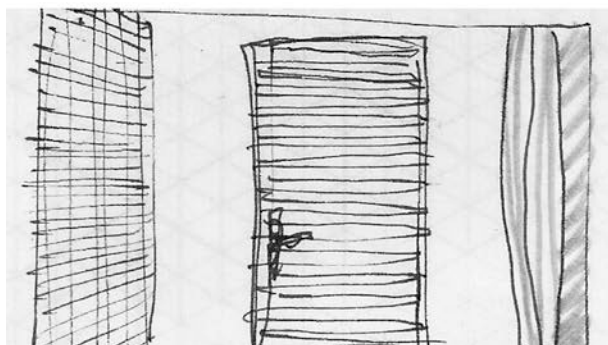
- PLTNULÝ POHYB (HODBOU
- HUDBA POMALU ZESILUJE

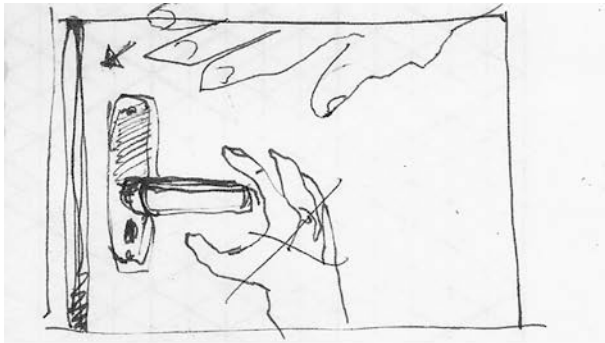
1.6.

1.7

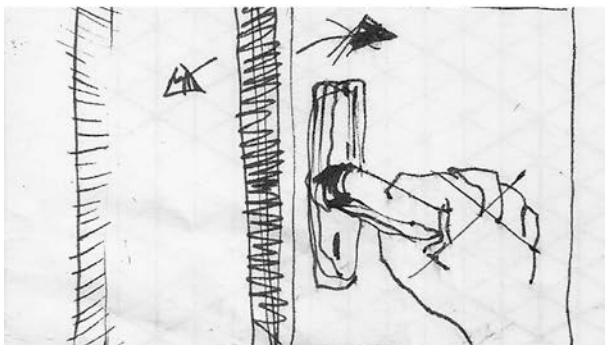

- 1.8. PRŮJEZD KAMERY
 (HODBOU - 20 SEKUND
 25 sekund pokud by byly
 Záběry 1-4 dlouhě 5,5 sekund

1.9

- RUKA OTEVŘE DVEŘE
ODTLAČENÍM

1.10.

- HUDBA ZESILUJE → V DOBĚ
ÚPLNĚHO OTEVŘENÍ DVEŘÍ BY
MĚLA BÝT TAK HLASITÁ, ŽE
UŽ SKORO NENÍ SLYŠET
(NĚCO JAKO PÍŠKOT PO VÝBUCHU
BOMBY VE VÁLČNÝCH FILMECH)

1.11. - ZÁBĚR NA KAPELU PŘI HŘE

- STŘIDÁNÍ DETAILŮ A CELKŮ

- HUDBA UŽ NENÍ SLYŠET
(MILUJU ZÁBĚRY NA KAPELU
BEZ ZVUKU)

- UTLUMENÍ HUDBY BY MĚLO USTAT
CC2 47 SEKUND PO ZAČÁTKU
"MOHAWK" KDE PÍSEŇ ZPOMALUJE

Komentář: Toto je zkušebna Kill the Dandies!

Toto je vybavení Kill the Dandies! Toto jsou současní členové Kill the Dandies!

Toto je dokument o Kill the Dandies!

2.1.

V OKAMŽIKU DOŘEKNUTÍ TOHOTO,
IHNEZ ZAČINAJÍ ÚVODNÍ TITULKY

- "MOHAWK" OPĚT ZAČÍNÁ, ALE TEĎ OD

2:24, KDY ZAČÍNÁ BÝT VÍCE VÝRAZNÁ KYTARA

- TITULKY TRVAJÍ MAX. 35s

3.1. PŘEDSTAVENÍ ČLENŮ

SONJA - VĚTŠÍ DETAIL
ABY BYLY VIDĚT HLAVNĚ
VLASY

Komentář: Toto je Sonja. Zpěvačka, klavíristka, skladatelka.
Kvůli jejím vlasům může některým fanouškům trvat až čtyři roky, než ji
vlastně uvidí.

Stojí to za čekání.

← ODHRNE SI VLASY
(SAMOZŘEJMĚ BUDE LÉPE
NAKRESLENA. I VŠICHNI
OSTATNÍ)

3.2.

- PŘEDSTAVENÍ VYBAVENÍ
NAKTERÉ KDO HRAJE.

- CHTĚL BYCH JÍT AŽ DO OBSKURNÍCH
DETAILŮ V NÁZVECH A ČÍSLECH
VYBAVENÍ. POKUD EXISTUJÍ...

- MOŽNÁ DÁT INFO O VYBAVENÍ VŠECH ČLENŮ
ZÁROVEN, I PO PŘEDSTAVENÍ JICH SAMOTNÝCH.

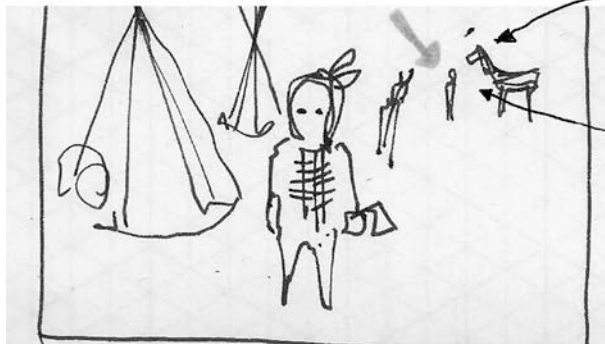
- PŘEHLETT TAKOUÁKA, ALE PŮSOM NÁSLEDUJE KLIDNÁ SCÉNA O
VYDÁNÍ ALB, TAK BY TO NEVADILO

3.3. RICHARD

K: kytarista, skladatel, zpěvák a hlavně ilustrátor oceňované učebnice "Sprechen sie Deutsch".

Byl vychován v typi a jeden z jeho předků byl opravdový indián.

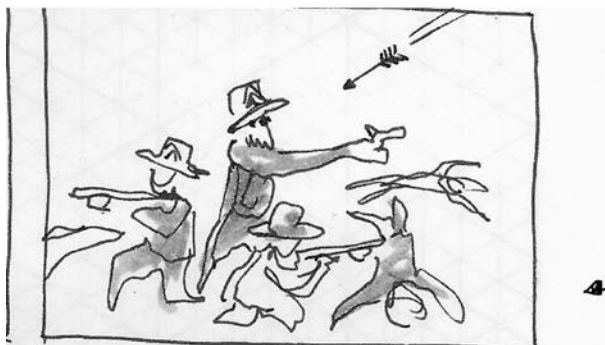

STARÉ FOTO INDIÁNŮ Z DIVOKÉHO ZÁPADU.

NÁJEZD NA DETAIL ROZRASTROVANÉHO MUŽE V POZADÍ.

(NÁJEZD NA DETAIL ZAČÍNÁ, KDYŽ V KOMENTÁŘI ZAZNÍ SLOVO ... opravdový...)

PŘED TÍM JEN BLIKAJÍCÍ ŠIPKA NA DOMNĚLEHO PŘEDKA.

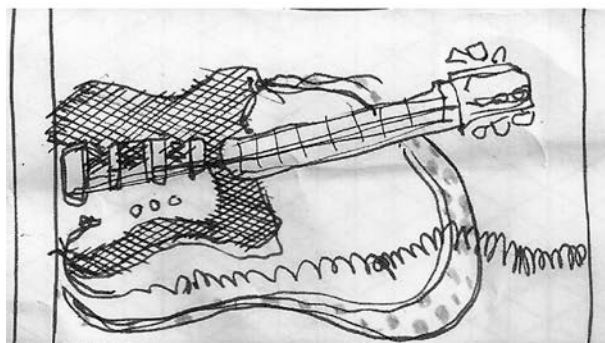

Komentář pokračuje:

Vlastně to byl on, kdo zabil generála Custer a v bitvě u Little Big Horn.

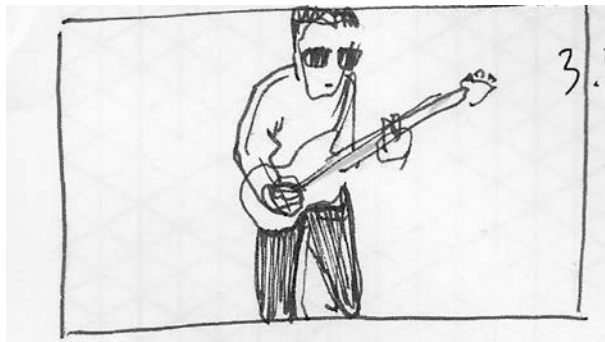
← DOBOVÝ OBRÁZEK GENERÁLA CUSTERA JAK HRDINNĚ BOJUJE DO POSLEDNÍHO MUŽE.

- RUČNĚ DOKRESLENÝ ŠIP
- ZNÍ ZVUKY BITVY

3.4.

PŘEDSTAVENÍ KYTAR

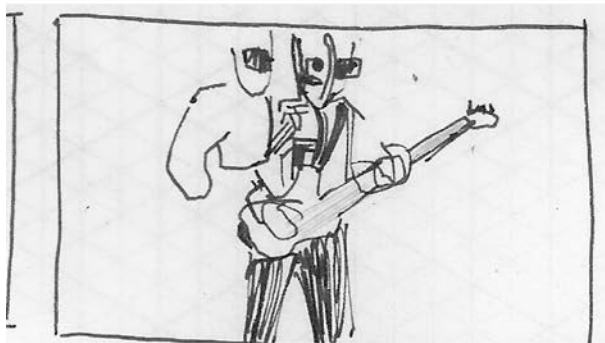

3.5. MICHAL

baskytarista

Nejmladší ze členů kapely.

Říká se o něm, že hraje jako robot. Dokáže hrát jakoukoliv píseň libovolně dlouho a bez odchytky.

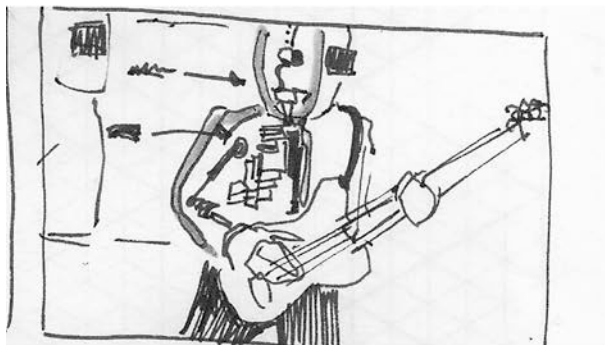
- ZÁBĚR NA MICHALOVU HRU, ZNÍ JEN BASKYTARA.

JE ANIMOVÁN Z 25 OBRÁZKŮ ZA VTEŘINU. POZADÍ

(STÍNY, PRŮCHOZÍ OSOBY) JE

ANIMOVÁNO JEN ZE 7 OBRÁZKŮ

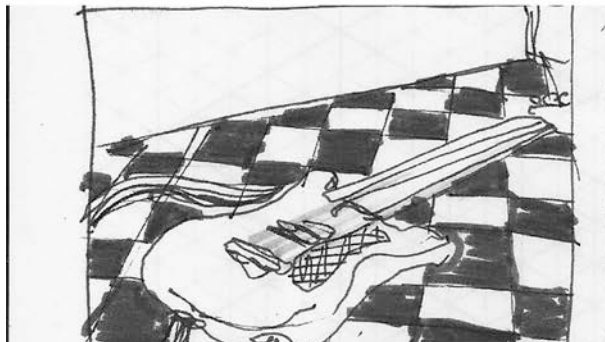
ZA VTEŘINU, COŽ JEN ZVÝRAZNÍ PLYNULOST MICHALOVÝCH POHYBŮ.

- Po asi 5 sekundách SE VŠE ZASTAVÍ.

TITULEK ◁ PRŮŘEZ BASKYTARISTOU ▷

- POMALU SE ODKRYJE VNITŘEK ROBOTA

- ZVUKY JAKO ZAČATEK "TRAUMDEUTUNG"
PLECHOVÉ NEURČITÉ BUŠENÍ
KLIKÁNÍ I HUČENÍ+
METRONOM

3.6 - MICHALOVA KYTAR A ZESILOVAČ

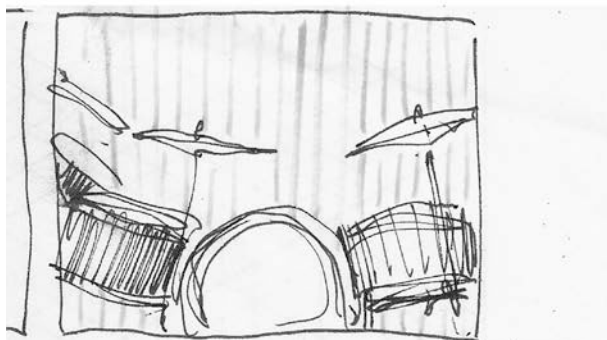
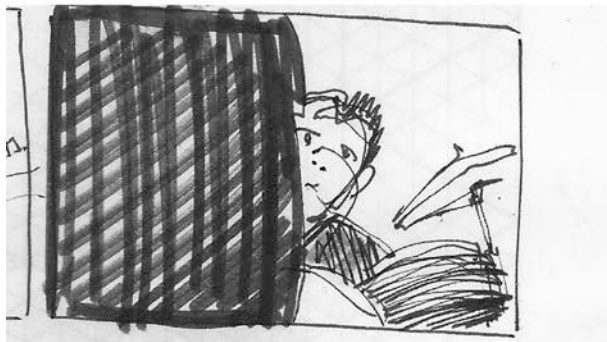
3.7. VRATISLAV

K.: Toto je bubeník.

Velmi dobrý a spolehlivý bubeník. Jediný problém je se získáním jeho fotky, protože je pořád za někým nebo něčím schovaný.

- SÉRIE KRÁTKÝCH (max 2 sekundy) ROZTŘESENÝCH ZÁBĚRŮ, NĚKDY OPRAVDU NEZŘETEČNÝCH, ALE VŽDY KONČÍCÍ ZASTAVENÍM NA NEJLEPŠÍM MOŽNÉM POHLEDU NA VRÁTU...

3.8

JEHO BICÍ

3.9.

Hank.

Skladatel, kytarista, zpěvák.

Inu...

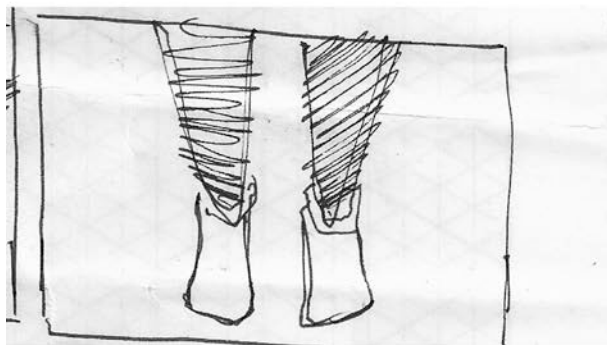
Miluje boty.

- ZABĚR - DETAIL NA OBLIČEJ

A PAK PŘEJEZD NA BOTY.

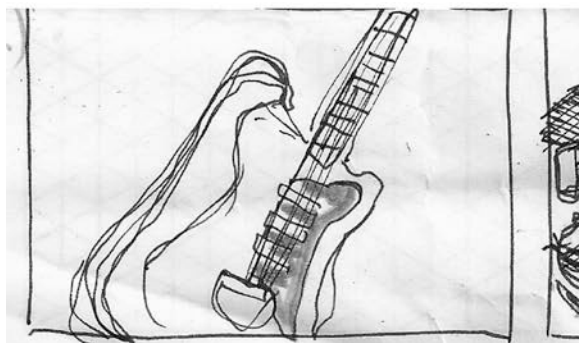
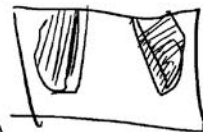
(VELMI HEZKÉ BOTY)

- PO CHVÍLI NEHYBNÉHO
ZÁBĚRU (2 sekundy)

PŘIBLÍŽENÍ NA DETAIL

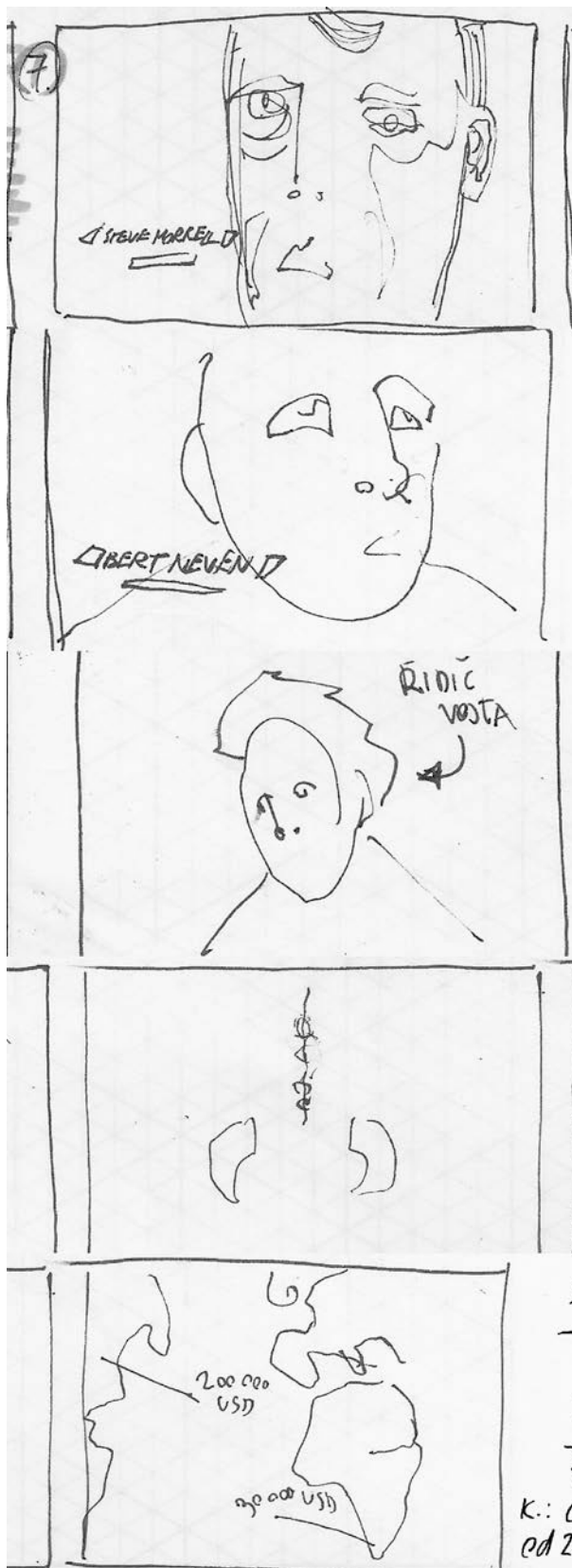
BOT
(HLAVNĚ NA
ŠPIČKY.
BEZ NOH)

3.10.

KYTARY

+
NALEPKY NA NICH

K.: Steve se vlastně za ta léta spolupráce stal tak blízkým přítelem a kolegou, že si zaslouží vlastní, ničím nerušený, záběr.

Toto je Steve Morell

- ZABĚR - DETAIL NA STEVA (4 sekundy)
- TEM MAXIMÁLNĚ MRKNĚ
- STRIH NA DALŠÍ OBLIČEJ

A toto je Bert Neven.

Producent desek Killing Joke, zvukař Jazza Colemana (někdy) a hlavně zvukař u obou alb kill the Dandies. A doufejme, že bude i u dalších alb.

Ahoj Berte.

- STRIH NA DALŠÍ OBLIČEJ

A konečně, ale ne poslední spolupracovník, řidič Vojta.

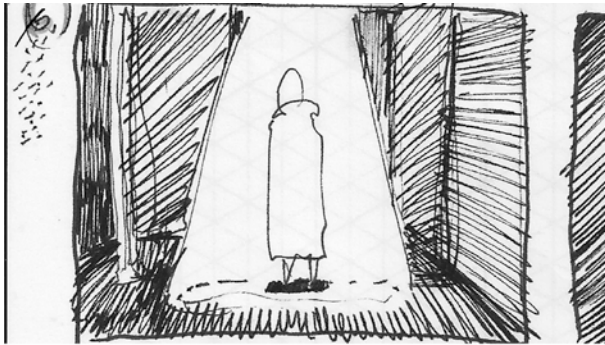
Velmi spolehlivý řidič, který doveze kapelu kamkoliv v České Republice, protože se bojí Vzápadní Evropě. Konkrétně

se bojí zlodějů orgánů.

- NEMOHL JSEM PŘIJÍT, JAK VOJTU NENÁSILNĚ DOSTAT DO VYPRÁVĚNÍ, TAK JSEM TO UDĚLAL NÁSILNĚ.

- ZABĚR NA LEDVINY, KTERÉ SE PLYNULE ZMĚNÍ NA MAPU SVĚTA

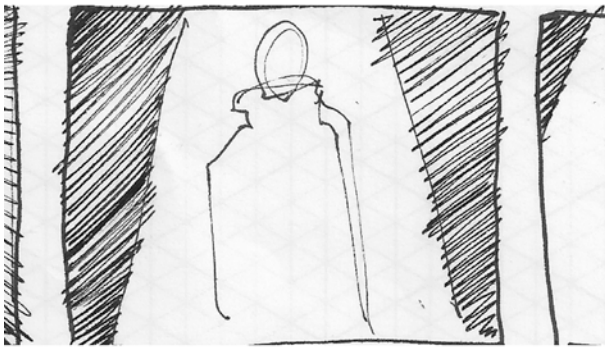
K.: Cena ledviny se, podle zprávy OSN, pohybuje od 200 000 USD v JAR po 300 000 USD v USA.

5.1 - ZÁBĚRY NOČNÍCH ULIC

- CELKY (ASI TAK 5)
AŽ POTÉ ZÁBĚR NA
POSTAVU POD LAMPOU

K.: Pokud žijete v Praze,
můžete v noci potkat vysokou
postavu, která bloumá ulicemi
a snaží se vymýšlet písně.

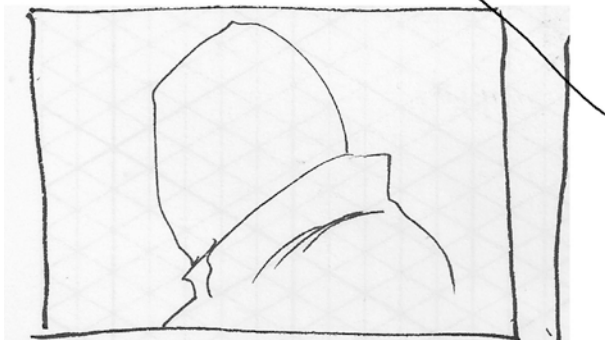

- POMALY NÁJEZD
NA DETAIL

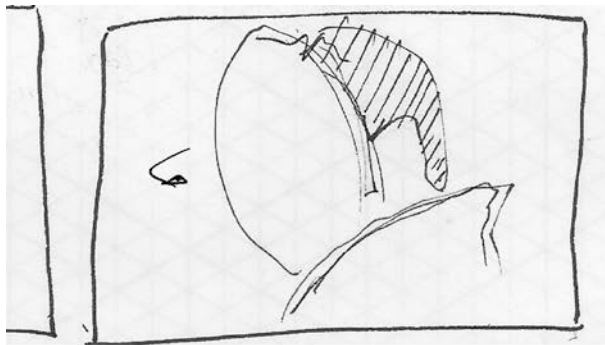

- ZNÍ K TOMU
NEURČITĚ, SPÍŠ
NEPŘÍJEMNÝ
ŠUM

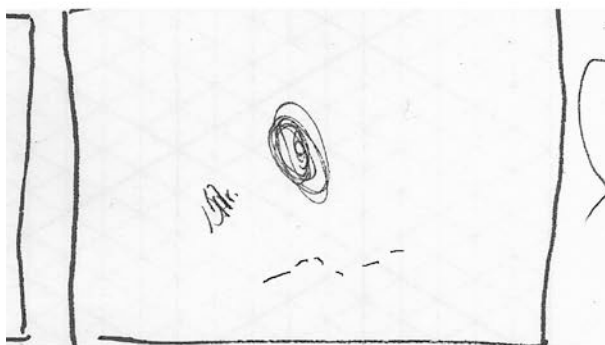
K.: Pokud vás zajímá,
jak to vše začalo,
přistupte blíž.

RUKA SE NATAHUJE, ABY
SE DOTKLA RAMENE
POSTAVY...

POSTAVA SE OTOČÍ
DETAIL NA HLAVU
- MÍSTO OBLIČEJE PRAZDNO

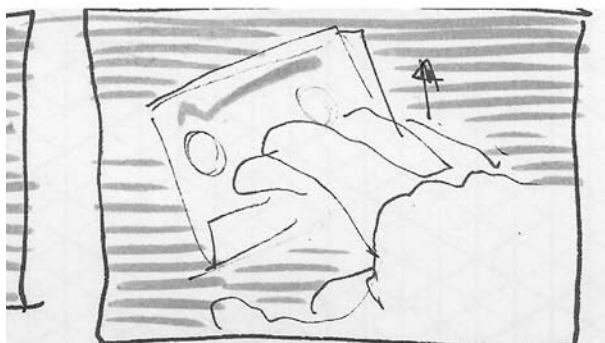
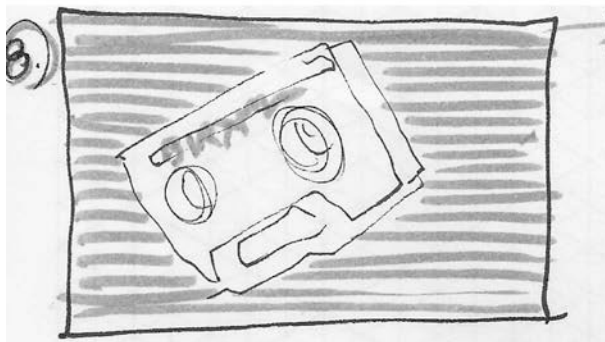
- MÍSTO OČÍ SE OBJEVUJE
KAZETA

K.: Představte si, že je
vám 18, pokusíte se

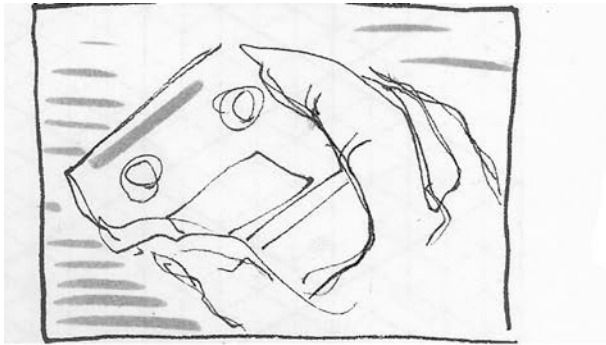
hrát na kytaru a
někdo vám dá

do ruky ohmatanou
a silně zhranou

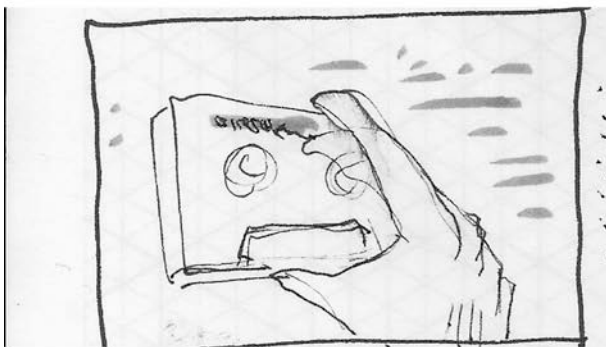
kazetu Birthday
Party... V roce 1989
v Československé
socialistické republice
velká rarita.

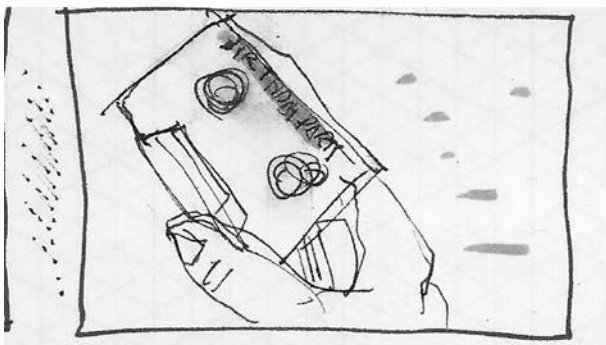
- KOMENTÁŘ ZAČÍNÁ, KDYŽ
PRVNÍ RUKA VEZME KAZETU

KAZETU SI PŘEDÁVAJÍ
RŮZNE RUCE (MINIMÁLNĚ
4 KRÁT)

TENTO KOMENTÁŘ
ZAČINA, KDYŽ POSLEDNÍ
RUKA DOSTANE KAZETU

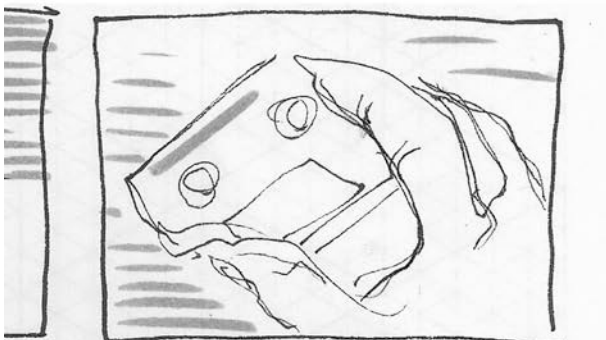

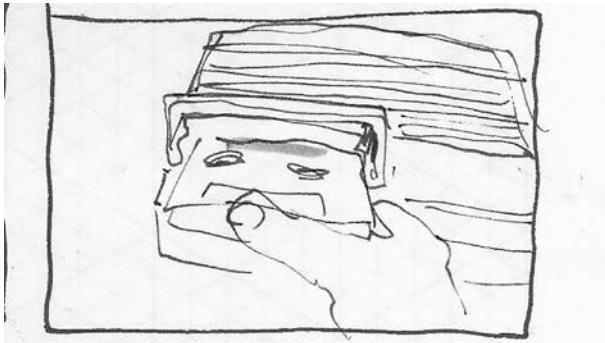
K.: Tak se
zrodily
Rány Těla.
První kapela Jindřicha
Hocho.

K jménu Hank Mancini
odtud vede ještě
dlouhá cesta.

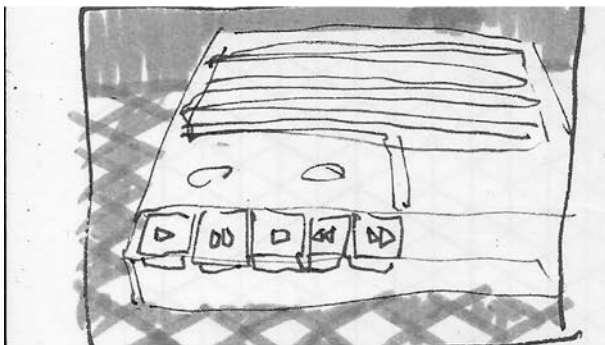
Ke Kill Ho Dandies
ještě delší...

- KOMENTÁŘ KONČÍ ZAPNUTÍM
MAGNETOFONU

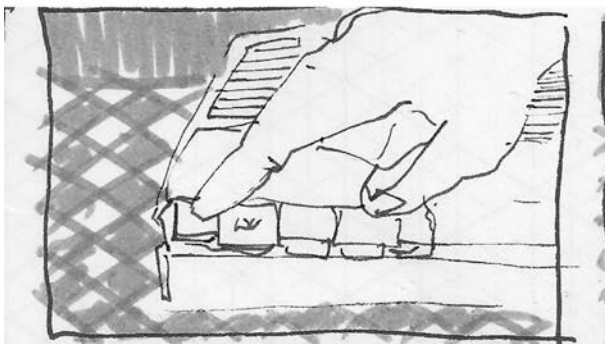

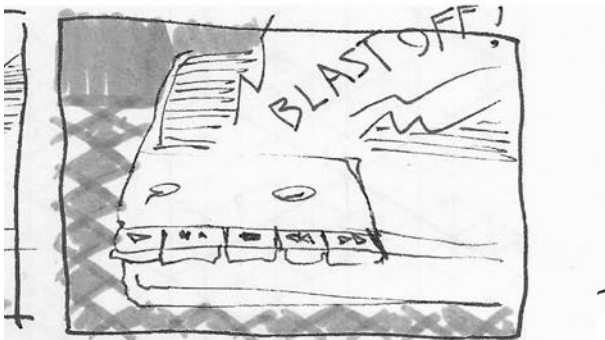
- VKLÁDÁ KAZETU
DO MAGNETOFONU

- ZAKLAPNE

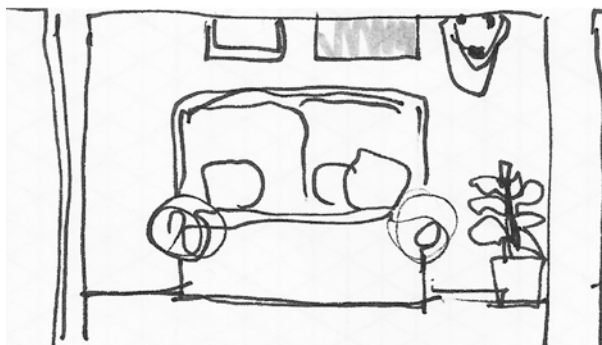
- ZMÁČKNE TLAČÍTKO
- TĚSNĚ PŘED ZMÁČKNUTÍM
BY MĚL SKONČIT KOMENTÁŘ
(VLASTNĚ NENÍ DŮLEŽITÉ, KDY
ZAČNE, ALE ŽE TEĎ
KONČÍ)

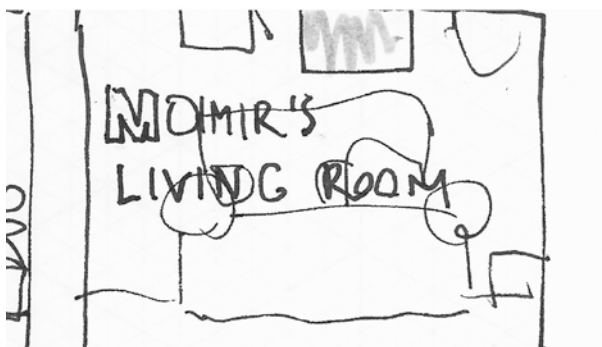
- ASI 4 SEKUNDY SE NEDĚJE
NIC, KROMĚ ŠUMĚNÍ ŠPATNĚ
NAHRANÉ KAZETY (SAMOVOLNĚ
ZESILUJE A ZESLABUJE)
- TAK ZAČNE HRÁT "BLAST OFF!"
- PRVNÍCH PÁR AKORDŮ.

- TITULEK - PODZIM 2005
 K.: Posuneme se na podzim roku 2005. V obyvatcím pokoji Moimira Papalescu vzniká kapela The Nihilists ve čtvrtek.

Členové jsou Moimir Papalescu, Petr van Krbetz, La Petite Sonja Hank J. Manchini a Vráťka.

← ZÁBER NA MOIMIRŮV OBYVÁK (JAK SI HO PŘEDSTAVUJI)

- NÁPISY PŘES ZÁBER

MOIMIR'S
 LIVING ROOM
 (ARTIST'S VISION)

MOIMIR PAPALESU
 &
 NIHILIST

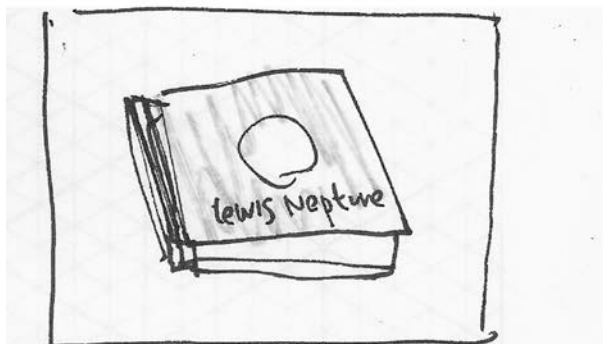

- zvuky ještě nevím
 - určitě aby reagovaly na nápisy nechcím je na zvukařovi

- ZÁBĚRY NA CD
Analogue Voedo
A Lewis Nepture

K.: Po dvou úspěšných albech začíná být jasné, že rozdílnost v názorech na hudbu, které do teď kapelu hnala dopředu, začíná být neudržitelná...

ODMLKA

Možná použít záběry (skutečně) z koncertů Nihilists jako přechod skok k RICHARDOVI

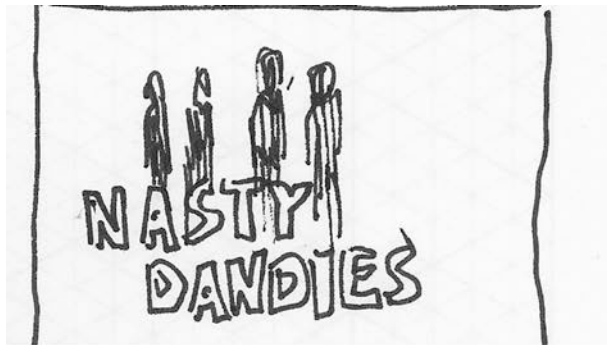
K.: Richard je v té době kytarista kapely Take Death a Hanku kytarový technik na koncertech Nihilists.

- DETAIL NA RICHARDA

- ODDÁLENÍ NA HANKA NA PŮDIU
RICHARD STAVÍ ZA ZESILOVAČEM
(NAPŮL SCHOVÁN)

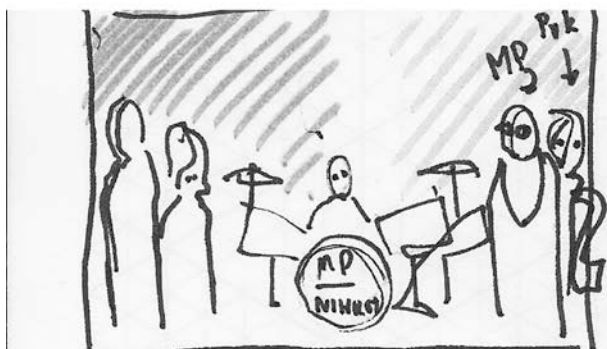
Rozhodnou se spolu založit kapelu Nesty Dandies. Cílem je hrát cover verze svých oblíbených interpretů a vytvořit tak protiklad k Nihilists.

- ILLUSTRACE (NEANIMOVANÁ)
KAPELY NASTY DANDIES

K.: Anavic v době vydání alba
Lewis Neptune začínají
Hank, Sonja & Vratislav hrát
jen spolu pod názvem

RICKY POSEIDON

- ZÁBĚR NA KOMPLETNÍ NIHLISTS
(MOC SE NEHYBOU)

- KAMERA POPOJEDE DOLEVA

A MOIMIR S PETREM SE TAK OCTNOU
MIMO ZÁBĚR. NÁPIS NA BICÍCH
SE ZMĚNÍ Z "MOIMIR PAPADESCU
& NIHLISTS" NA RICKY POSEIDON

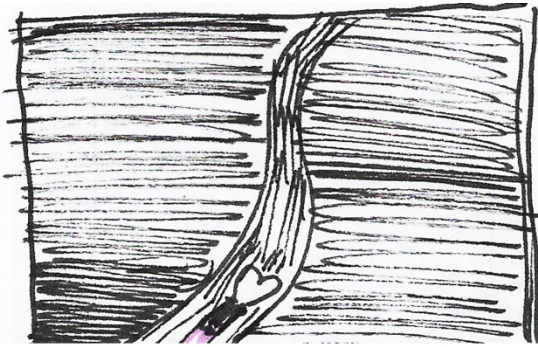

K.: Ale toto seskupení, jak sami
uznávají, nemá moc
velkou budoucnost.

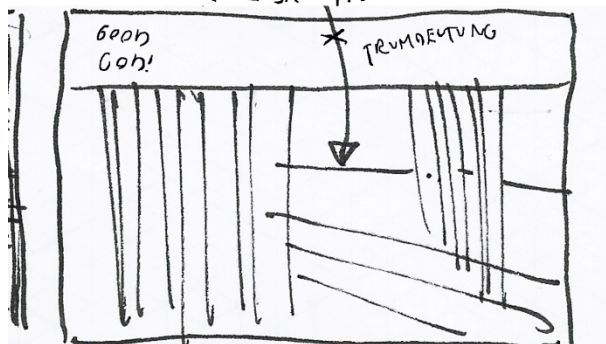

- TITULEK: AUTUMN 2007!

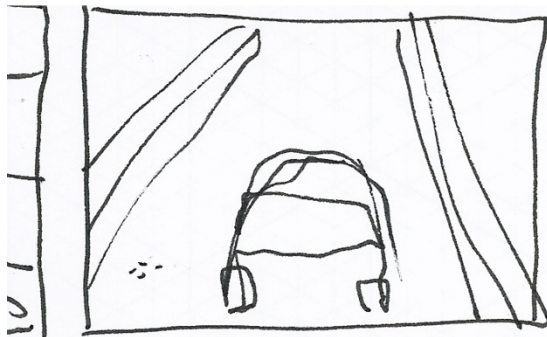
- AUTUMN JE STĚLE STEJNĚ
JEN JINAK UMÍSTOVANĚ V OBRAZE.

- ZÁBĚR NA JEDOUcí AUTO V NOČNÍ KRAJINĚ.
ZVRCHU * Z DÁLKY...

- STATICKÝ ZÁBĚR NA MOST PŘES
DÁLNICI - PROJÍZDÍ AUTO JEDNOU ZAČAS

K.: Kapela Nihilists se rozpadá
a nechává tak spoustu teenagerů,
kteří vlastně ani moc nepochopili
smysl kapely, v breku za sebou.

A Sonja, Hank, Vratislav a Richard
nyní mají každý minimálně
1 kapelu bez pořádné budoucnosti.

K.: Bylo to zde, na 146 kilometru
dálnice A13 z Berlína směrem
na Prahu, kolem půlnoci, kdy Hank
Sonje navrhl, že zabijí Nasty
Dandies a zbaví se Rickya
Poseidona.

- STRÍH NA ZÁBĚR JEDOUcíHO
AUTO. TEĎ UŽ KAMERA
PEVNĚ SLEDUJE AUTO.
- ZVUK - JEN HUČENÍ PNEUMATIK O
ASFALT.

K.: Bylo to v tuto chvíli, kdy vznikla nová kapela.
Kapela očistěná od minulosti. Kapela zaměřená
čistě na hraní s přáteli.
Toto je začátek Kill the Dandies.

-DETAIL NA MICHALA

K.: Michal byl poslední díl skládačky.

Předchozí baskytarista Martin Růžička opustil kapelu před vydáním prvního alba, protože má spoustu jiných projektů.

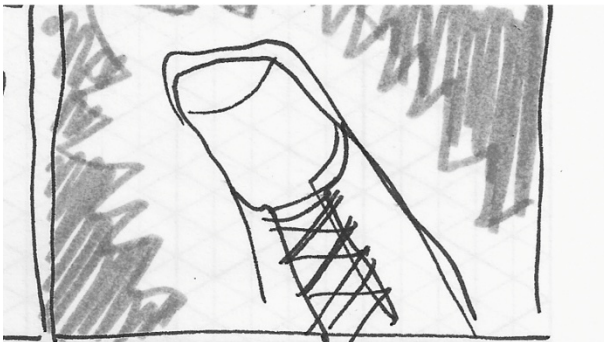
Příchod Michala na jeho místo byl velmi snadný, protože sdílí Hankovu lásku k chalupářům z hlavně k hezkým kosilím a luxusním botám, čímž se dokonale hodí do kapely se slovem Dandies v názvu...

Konec komentáře

PŘÍMO OBKRESLIT PRVNÍCH PÁR ZÁBĚRŮ ZE ZNĚLKY CHALUPÁŘŮ.

- MOŽNÁ I TROCHU VYJAMPLOVAT Z PÍSNĚ

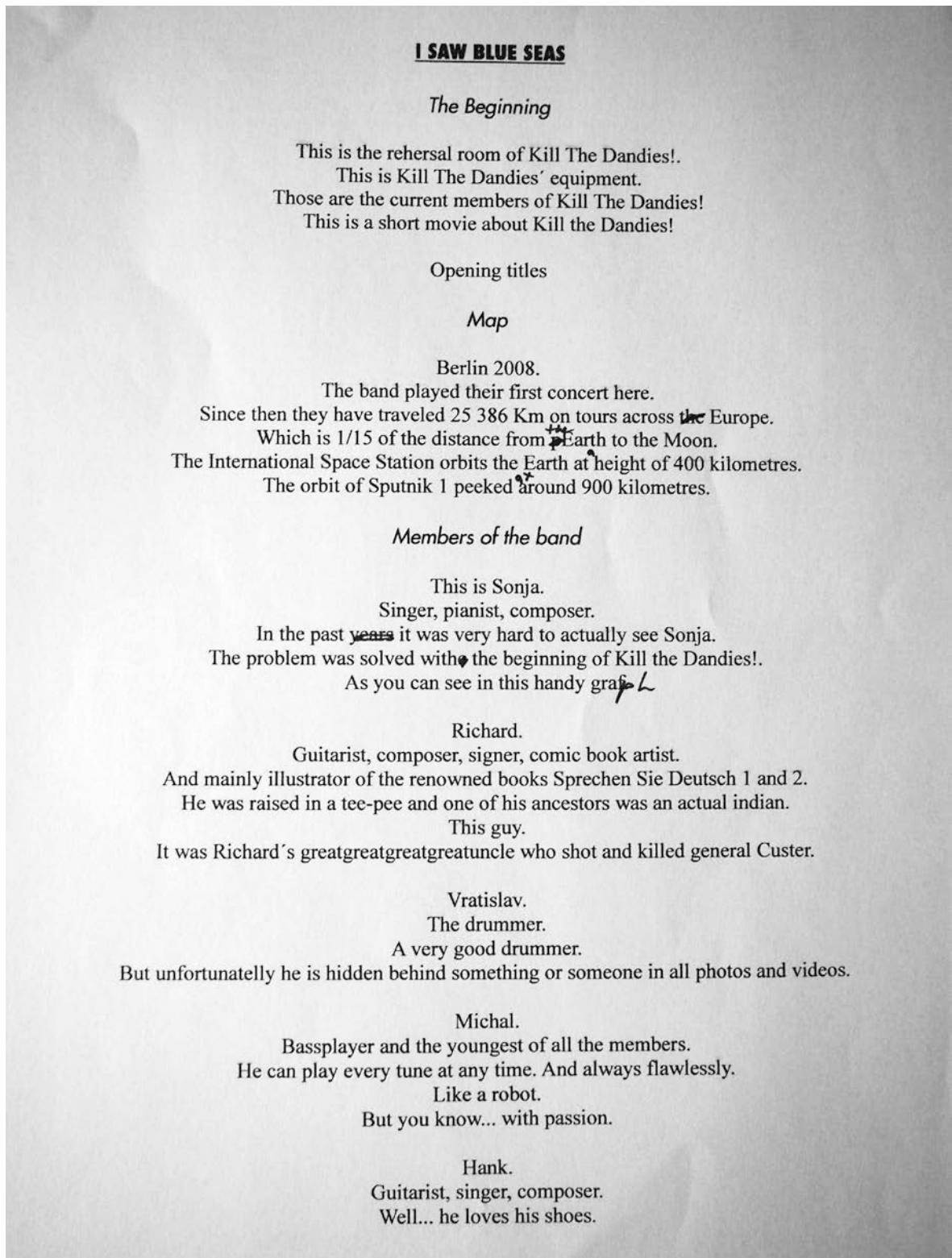

- DETAIL BOTY

- ZAČINA HRÁT HUDBA - "INTO MY FLAMES"

První 'Come on!' z písně zazní asi 5vteřin po skončení komentáře.

3.3 Scénář ke komentáři

Obr. 27

Friends Behind the Band

Tomas Suchomela.
Aka Neon Skeleton.

He was born in Zambia. And he once met the village shaman who ate a human heart in front of his eyes.
Anyway he's in charge of lights at the concerts.
The heart was still beating.
It was very unpleasant. For everybody.
Including you.

Vojta
The driver.

Here he is leaning against his van.
Unfortunately on tours abroad another driver has to be hired because Vojta is afraid of the organ snatcher gangs operating in Western Europe.
According to a UN report from 2002, one kidney costs around 30 000 dollars in the Republic of South Africa. And 200 000 dollars in the USA itself.

Bert Neven

Drummer of the band called Sperm bankers.
And sound engineer in all of Kill the Dandies records.
We never saw him in person, so in this documentary we have only two fuzzy photos of him to use.

Steve

Distributor of Kill The Dandies records across Europe.
But also a guest on the I Saw White Fields album, a steady co-operator and mainly a good friend of the band.
That's why he deserves a 2 second long shot without any interruption.
From now...

Jaroslav

In the mid 80's he started a band called „Engineer Garin's Rays“ Named after Alexej Tolstoj's book „Engineer Garin's Rays of Death“. First edition of that book from 1927 does not have the word „death“ in the title.
Jaroslav changed Hank's point of view towards music when he, in the early 90's, handed him a cassette with The Junkyard album by The Birthday Party on it.
Unfortunately he died many years ago.
And Hank?
He still carries this cassette in his pocket while trying to come up with song ideas for Kill the Dandies in the middle of the night.

Let's move a couple of streets down the road and a couple of years back in time.

To the year 2003. Sonja's place. Thursday.
On her demand Moimir Papalescu sent her some music to which she'll come up with lyrics.
The first result is a song called „Everybody calls me an angel“.

After that Moimir and Sonja are joined by Vratislav, Hank and Petr van Krbetz. The sax player.

This was the beginning of the band called Moimir Papalescu and the Nihilists.
They'll need a rehearsal room.

Sonja brought her Elvis poster. Moimir his Kimi Raikkonen poster.
In a few years from now they'll put out two albums.
Analogue Voodoo and Lewis Neptune.

By the way Lewis Neptune was a real person. A Union soldier in the American civil war.
And later a member of U.S. 7th Cavalry Regiment. He quit after the massacre of the Sioux Indians
at Wounded Knee in 1890.

The Nihilists are working in their third album.
Richard started going to the rehearsal room. And goes with the Nihilists to their concerts as a guitar
technician.

One evening only Hank and Richard are left in the rehearsal room. They start to play cover versions
of their favourite songs.

They invite two more people and give themselves the name Nasty Dandies.
They composed only one original song during their existence. Jesus Polpular Blues which later gave
the name to Kill the Dandies's first album and subsequently to this documentary.

Hank and Sonja puts together a band called Ricky Poseidon.
And after that Moimir Papalescu and the Nihilists split up to mutual decision.
Moimir took away his poster of Kimi, Petre his sax and Vratislav his drum kit.

Only Richard, Hank and Sonja have stayed in the rehearsal room.
The core of Nasty Dandies and the whole of the Ricky Poseidon band at one time.

Vratislav came back after some hesitations. With him came Zdeněk Rudol who play bass lines on
synthesizers. But is soon replaced by Martin Růžička with a bass guitar. But even he quits for lack
of time.

Michal L. Hořejší came.
He is wearing shiny shoes and brings a poster from the TV show Chalupáři to the second rehearsal.
He fits right in.

The members in rehearsal room seem to be stable now.

Highway A13. 146th kilometer from Berlin in the direction to Prague.
03:24 in the morning.

It was here, where Hank suggested to Sonja for the first time that they will merge both bands.
They'll get rid of Ricky Poseidon and kill Nasty Dandies.
It was at this moment when the new band was born.
A band freed from the past.
A band concentrating purely on playing with friends.

This is the beginning of Kill the Dandies!

THE END

4 ANIMACE

4.1 Filozofie finálního dokumentu

Na začátku jsem se sám sebe ptal, jak prezentovat kapelu, která má ráda mystifikace? Sám zakládající člen kapely Hank mi řekl: „Pokud budeš mít na výběr mezi nudnou pravdou a zábavnější lží, vyber fikci“. Vsadím se, že už to řeklo více lidí.

Kapela White Stripes. Členové jsou Meg White a Jack White. Vzali se v roce 1996 a vznikli, jak jsem již psal, roku 1997 a Jack White od té doby tvrdil, že on a Meg jsou sourozenci. Dělal to prostě proto, aby se novináři a fanoušci nesoustředili na vztah mezi nimi a soustředili se jen a pouze na hudbu. Angličtí novináři zjistili, že ve skutečnosti jde o manžele až v roce 2002, což bylo dva roky po jejich rozvodu.

O něco podobného jsem se pokusil s tímto dokumentem. Vytvořit historii ke členům kapely, ke spolupracovníkům, ale zároveň uchovat soukromí a neobírat tak o pozornost samotnou hudbu. Pokud někdy překrucování pravdy přešlo přímo až k mystifikaci, je to jen dobře. Všichni členové mají s mystifikací velké zkušenosti.

Projdu popořadě celým filmem, abyste viděli, jak to myslím. První ustavující záběr na ulici a následný vstup do zkušebny je kompletně vymyšlený. Je to pohled z ulice Krymská na ulici Francouzskou ve Vršovicích. Vím, kde mají zkušebnu, stál jsem před ní, ale uvnitř jsem nikdy nebyl. Je o pár ulic poblíž místa nakresleného ve filmu, ale kvůli hodnotě skladovaných věcí uvnitř a nedávné historii krádeží v okolních ulicích jsem se rozhodl místo změnit. Nejde o velkou změnu a faktografická přesnost nebyla v tu chvíli důležitá. Obzvláště když celý vstup do zkušebny je také kompletně vymyšlený.

Sonja. Jedná se o umělecké jméno. Ale její představení související s dlouhými vlasy je opravdu pravda. V letech 2006 – 2008 jsem ji viděl na několika koncertech a mnoha fotkách s koncertů a vždy byl její obličej téměř kompletně zakrytý jejími vlasy. Na začátku filmu čte knihu Solaris od Stanislawo Lema. Obálka je převzata ze Španělského vydání z roku 2002.

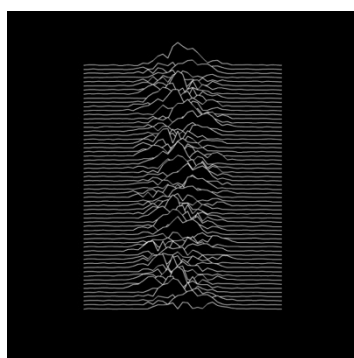
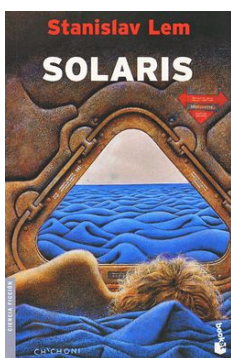
Richard. To že je ilustrátorem učebnic Sprechen Sie Deutsch je pravda. I byl vychován v týpí. Ale zmínka o indiánských předcích padla v rozhovoru pouze jen jako vtip. Mnohem

pravděpodobnější verze ve skutečnosti je, že Richard si hrál v týpí na zahradě, když byl malý, jako asi každé dítě, které vyrůstá a hraje si na indiány a kovboje. Richardova historie s předkem je vymyšlená a tím pádem příhoda o praprapraprastrýci, který zabil generála Custeru v bitvě u Little Big Horn je úplná mystifikace.

Vratislav. Byl jsem na celkem třech koncertech Kill the Dandies za jejich existenci. Jednou v roce 2009 ve Znojmě a dvakrát za poslední rok od začátku tohoto projektu. A z ani jednoho z těchto koncertů nemám pořádnou fotku bubeníka. Jeho představení je pouze lehce přehnaná skutečnost.

Tomáš Suchomel se opravdu narodil v Zambii. Všichni ale pochybují, že by jeho historka se šamanem byla pravdivá. Neexistují důkazy pro ani proti.

Vojta. Příběh o řidičovi je založený na jediné historce z vyprávění v hospodě. Opravdu se bojí zlodějů lidských orgánů, ale nejedná se o nic vážného a do zahraničí jezdí bez problémů. Také jsem se o něm dozvěděl, že má bílou dodávku Iveco s velkým černým nápisem Independent (nezávislý) přes levý bok. Ve filmu stojí opřen o starý Ford Transit, stejný jakým jezdila kapela Joy Division. Mimochodem grafik Peter Saville, autor slavného přebalu pro album Unknown Pleasures od Joy Division je velkým vzorem pro Hanka a následně i celou kapelu Kill the Dandies. Zpět k Vojtovi. Opřený o dodávku je jen z jednoho prostého důvodu. Nevím, jak vypadá. Nikdy jsem ho neviděl, a i když jsem žádal o nějakou jeho fotku, žádná se nenašla.

Obr.30 Solaris Obr.31 Obal desky Unknown Pleasures od Petera Savilla Obr.32 Buick Electra Estate

Španělské vydání Pleasures od Petera Savilla

Historka s kazetou Birthday Party pro Hanka od Jaroslava Paláta je pravdivá. Ale myslím, že Hank tu kazetu už ani nevlastní, natož aby ji nosil s sebou. Paprsky Ing. Garina jako

kapela opravdu existovala. Nyní zažívá návrat. Ale zakládající člen Jaroslav Palát zemřel v první polovině 90. let. V době vzniku šlo skoro až o revoluci, protože se jednalo o první industriální kapelu v Československé Socialistické Republice. Spisovatel Alexej Tolstoj, autor knihy Paprsky Smrti Inženýra Garina je vzdáleným příbuzným Lva Tolstojem.

Kapela Moimir Papalescu and the Nihilists byla složena z Hanka, Sonji, Vratislava, Moimira Papalescu a Petra Van Krbetze. Moimir a Petr ale pochází a žijí v Pardubicích. Proto nikdy nebyli ve stejné zkušebně jako zbytek kapely.

A jen poslední detail. Auto, kterým Hank a Sonja jeli z Berlína, cesta u které se rozhodli založit Kill the Dandies, byl starý Opel. Auto, které jsem kreslil je Buick Electra Estate. Tuto scénu jsem kreslil v době, než jsem se dozvěděl o Opelu a hledal jsem auto, které by se nejlépe hodilo. Buick s dřevěným obložením na bocích to splňoval.

Toto byla většina příběhů, které jsou modifikovány ve filmu, ale není to kompletní výčet. Cílem bylo ukázat, že smyslem tohoto dokumentu není přesnost. Ale snaha představit členy a lidi kolem kapely na základě jejich zájmů, na základě samotné hudby. Hudby, která dokáže měnit realitu.

4.2 Odkazy

Mnoho věcí ve finálním filmu je výsledkem vzájemné diskuze mezi mnou a dvěma hlavními členy kapely – Hankem a Sonjou. A některé věci vznikly pouze z letmých zmínek při diskuzích o úplně jiných věcech. Při první schůzce v srpnu 2012, schůzce kdy jsem oběma ještě vykal, dokud mě v polovině rozhovoru neřekli, ať to nedělám, přišla řeč na filmy Wese Andersona. Netýkala se tohoto, tehdy ještě plánovaného, dokumentu. Šlo o pouhé zjišťování je vzájemného vkusu. A Wes Anderson patří mez mé oblíbené režiséry. V té době měl premiéru v České Republice jeho film *The Moonrise Kingdom*. Film, který jsem měl to štěstí vidět o několik měsíců dříve v Amsterdamu v rámci festivalu Andersonových filmů spojených s premiérou v EYE Film Institute Netherlands. Proto jsem o něm mohl zasvěceně mluvit, i když ho Hank ani Sonja tehdy ještě neviděli. Ale důležitá byla zmínka o filmu *The Royal Tenenbaums* z roku 2001. Filmu o jedné rozpadlé rodině plné dětských géniů a jednoho jejich souseda. Filmu. Strávili jsme několik dalších minut rozborem, proč máme tento film tak rádi. Ať jde o skvělé používání zpomalených záběrů, zobrazení detailů, rámování obrazu, nebo je prostý fakt, že se žádná postava za celý film nepřevleče. Ne-

chodí ve špinavém, ale prostě jen nemění kostým. Jedná se o zvláštní mix divadla, komiksu a filmu. A tento film mě později ovlivnil v několika věcech. Ať už jde o barevnost. Barevnost mého filmu vycházela ve většině případů z barevnosti právě filmu *The Royal Tenenbaums*, doplněná o pár odstínů z filmu *Rushmore* stejného režiséra. O výjimkách se zmíním později. Část při představování Richarda v dokumentu je zakončena záběrem na dvě knížky. Jedna se jmenuje *The Family of Geniuses (Rodina Geniů)* od spisovatelky Emily Tenenbaum a jde o fiktivní knihu, postavy mámy právě z filmu *Royal Tenenbaums*. I druhá kniha je z tohoto filmu. *Old Custer – A novel by Eli Cash (Starý Custer – novela od Eliho Cashe)*. Příběh rozvádějící myšlenky, co se stalo, pokud generál Custer nezemřel v bitvě u Little Big Horn. Eli Cash – domnělý spisovatel tohoto díla – vystupuje ve filmu právě jako soused a kamarád geniálních potomků Emily Tenenbaum. Samozřejmě ani jedna z těchto knížek neexistuje a byly stvořeny pouze pro film a k dokreslení postav v něm.

Postava souseda Eliho Cashe hrála ještě jednu roli v mém filmu. Nepřímo. Wes Anderson je známý častým používáním titulků a nápisů během filmu k dovysvětlení věcí. Jednoduchá věc, která mi přijde vtipná a příjemná. Nyní je ale pro mě důležitá forma titulků. Zvláště ve filmu *The Royal Tenenbaums*. Protože při představování všech členů rodiny je použit font Futura, zatímco při představování všech ostatních postav, které sice stráví mnoho času ve filmu, ale nejsou pokrevně spojeni s hlavní rodinou, jako například zmíněný Eli Cash, je použit font Helvetica. Rozdíl je to malý. Mnoho lidí si ho ani nevšimne. Ale toto rozdělení jsem dodržel i já v mém dokumentu, kdy nečlenové kapely jsou představováni titulky s použitým fontem Helvetica.

Obr.33 – 35 Srovnání dvou verzí obalu alba Miami od kapely The Gun Club spolu s jedním záběrem z filmu.

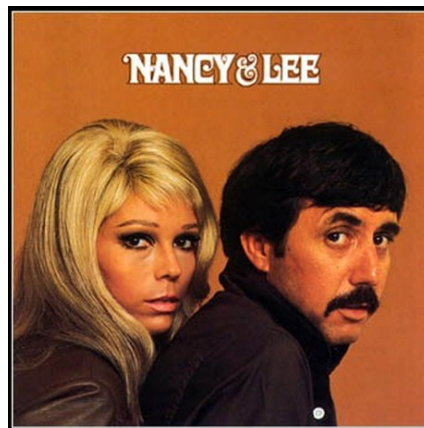
Ve filmu je jedna výjimka v barevnosti. Představování Sonji. Najednou se v obrazech o ni objeví jeden zářivě zelený. Ve filmu může působit i nepatříčně. Jde pouze o vzdání pocty

kapela The Gun Club a jejich album Miami. Již jsem se zmiňoval, že tato kapela byla pro mě důležitá při výrobě tohoto filmu, ale když jsem kreslil Sonju s jejími vlasy rozházenými všude, všiml jsem si velké podobnosti v její poloze a účesu s polohou Jeffreyho Lee Pierce na přebalu tohoto alba. Ano na obalu desky je to muž. Ale podobnost mě vedla k použití barevnosti z této desky. Jen pro informaci. Deska Miami se dočkala mnoha vydání od prvního vypuštění v roce 1982 a některé verze, ač mají na obalu stejnou fotografii, se barevně velmi liší a zachovávají si větší barevnou škálu fotografie než originální, výrazné vydání. A ačkoliv by použití barev z těchto pozdějších verzí lépe hodily k barevnosti mého filmu, odkaz a pocta by nebyla tak výrazná.

U Sonji ještě zůstaneme. Když jsem ji viděl poprvé zpívat v roce 2006, měla sponu na opasek od kalhot s velkým nápisem ELVIS. Proto je ve filmu prezentován plakát s Elvisem Presley jako její, ačkoliv Hank bude ve skutečnosti větším fanouškem. A v jejím bytě je kromě toho i plakát kapely Morphine, kterou tehdy v roce 2003 poslouchala. A hromada knih. Většinu z nich jsem tam dal podle mého uvážení. Inherent Vice od Thomase Pynchona, Hájili jsme hrad od Williama Eastlakea, Hlava 22 od Josepha Hellera a V horách šílenství od H. P. Lovecrafta. Dal jsem je tam na základě pocitu o Sonje, který jsem si udělal ze vzájemných rozhovorů. Knihy Stanislaw Lema tam jsou vloženy na požádání, protože Sonja jejich čtení pospala jako zlom v životě.

Lee Hazlewood. Americký country zpěvák, velmi známý díky spolupráci s Nancy Sinatrou v 60. letech. Důležitý vzor pro hudbu kapely. Na prvním albu Kill the Dandies je i cover verze jeho písně Sand, kterou Lee nazpíval s Nancy.

Hankova první kapela se jmenovala Rány Těla. Byla velmi silně ovlivněna právě kazetou The Birthday Party (první kapela Nicka Cavea) a hlavně Davidem Lynchem. V první scéně u vstupu do zkušebny jsem proto dlouho kreslil chodbu s červeným závěsem na jedné straně a výraznými černo-bílými dlaždicemi na podlaze. Nakonec se do filmu dostala alespoň červená stěna a vzor na podlaze stejný jako v červené místnosti z filmu Twin Peaks: Fire Walk With Me z roku 1992 režírovaného Davidem Lynchem

Obr.36 Červená místnost z filmu Twin Peaks

Obr.37 Lee Hazlewood a Nancy

Nebudu se rozepisovat o každém plakátu, který se objeví ve filmu. Snad je poslední detail. Na dveřích červeného kamionu v části o Vojtovi – řidičovi kapely, je jako majitel logistické a uveden Don Siegel. Režisér první verze filmu Invaze lupičů těl z roku 1953. Hezky mi to korespondovalo se segmentem o kradení lidských orgánů, který se v tom záběru rozebírá.

4.3 Výtvarné řešení

U výtvarného řešení mohu pouze jmenovat ilustrátory a kreslíře, kteří mě kdy inspirovali. Nedokážu a ani nemohu popsat výslednou výtvarnou stránku filmu z jednoho prostého důvodu. Kreslím takhle už mnoho let a nedokážu určit, čím je to zajímavé. Určitě to znáte. Díváte se na svoji práci tak dlouho, až nevíte, jestli je dobrá, ale prostě pokračujete a snažíte se to dělat tak, jak nejlíp umíte. Tento odstavec by měl sloužit spíše jako poděkování všem kreslířům, kteří mi pomáhali za ty roky. I když je nemožné vyjmenovat je všechny. Alberto Uderzo jako výtvarník příběhů o Asterixovy mě nadchnul, když mi bylo pět let. Tam vše začalo. A končí to nyní novým studováním ilustrací Theodora Rotrekla v knihách Stanislava Lema Astronauti a K mraku Magellanovým. Mike Mignola s výbornou komiksovou sérií o Hellboyovi mi poprvé ukázal, že i superhrdinský komiks může vypadat jinak a tajemně. Branko Jelinek a jeho neuvěřitelně přesně nakreslená komiksová série Oskar Ed. Thomas Ott a jeho kresby, které mě nepřestávají fascinovat. Moebius. Francouzský kreslíř komiksů, pravým jménem Jean Giraud, jehož dílo objevuji až poslední dobou. To je jen zlomek lidí, výtvarníků a ilustrátorů, kteří mi pomohli překonat cestu z dítěte, které si čmárá k dnešním dnům.

Obr.38 Thomas Ott

Obr.39 Branko Jelinek

4.4 Postprodukce

Čtený komentář, který provází film, by v ideálním světě byl nahráván jako první věc a animace by mohla reagovat přímo na něj. Bohužel ale vše skončilo přesně naopak. Nastaly průtahy ve schvalování různých verzí scénáře od samotné kapely, až do doby, kdy jsem prostě musel začít animovat, abych vše stihnul. V tu chvíli šla snaha o autorizování detailů od kapely stranou a prostě jsem kreslil s tím, že později se to vyřeší. A vyřešilo. Finální film je založen na verzi scénáře, ke které měla kapela výhrady, ale po zhlédnutí animace, na ně zapomněla, nebo už je nenadnesla. Tohle všechno ale mělo za výsledek, že komentář se nahrával až po dokončení animace. Zvniklo proto i několik verzí střihů filmu. První bez komentáře, kde jsem délku jednotlivých záběrů pouze odhadoval. Druhá verze obsahovala už i čtené věty, které byly ale nahrány pouze na zkoušku a zvuk byl velmi nedostačující. Finální střih vzniknul až po nahrání komentáře ve studiu a následném dosazení. Vypravěč, který čte komentář, je můj bývalý profesor angličtiny na této škole. Celý první a druhý ročník jsem chodil na jeho hodiny. Profesor Dean Catchpole. S nahráváním mi pomohl Ivo Repčík, ze kterého se později stal i zvukař filmu.

Kapela slíbila, že nahraje novou originální hudbu k filmu a že je pouze na mě, zda ji použiju nebo ne. Dostali stejné podklady jako zvukař. Finální střih filmu, ale ještě s některými chybějícími vrstvami, OMF export zobrazující rozmístění jednotlivých souborů v projektu. Hudbu nahráli na jeden zátaah jako 11 minut dlouhou zvukovou stopu, umožňující mně a zvukařovi jednoduše ji použít pouze v částech, kde se hodí.

U úvodních titulků hraje píseň Mohawk z prvního alba kapely Kill the Dandies! I Saw White Fields. Původně jsem tam nechal prostor pro nově komponovanou hudbu přímo pro

film, ale při poslední konzultaci se kapela rozhodla použít již existující píseň. Hlavně z důvodu větší spojitosti mezi dokumentem a již existujícími deskami. U závěrečných titulků hraje píseň Give Me, kterou vydali jako single v březnu roku 2013.

5 PREZENTACE

5.1 Finální výstup

Zamýšlený výsledek je dokument, který mohu předat kapele a nechat je, ať s tím dělají, co uznají za vhodné. To by byl největší úspěch. Kdyby samotná kapela měla zájem s filmem nějak nakládat. Samozřejmě jsem to s nimi už řešil a vypadá to, že to tak dopadne. Ale na skutečný výsledek si budeme muset počkat. Možností využití je více včetně přidání filmu na jejich příští CD jako bonusový materiál.

Dobrym výsledkem by bylo navázání delší spolupráce týkající se videoklipů či plakátů pro kapelu.

Komentář k dokumentu vznikl jen a pouze v angličtině. Film je k dispozici s českými titulky. Jedná se o logickou volbu, protože kapela zpívá v angličtině a často jezdí koncertovat do zahraničí. Chvíli se zdálo, že nahrajeme i českou verzi, ale z toho nakonec sešlo.

5.2 Doprovodné materiály

Současně se vznikem dokumentárního filmu vznikala i krátký komiks. Jednoduchý, bez příběhu a dokončený až v době vypuštění filmu do světa. Založený na písni, která dala jméno dokumentu. Jesus Popular Blues. Jedná se o krátké představení fiktivní krajiny založené čistě na pocitu z textu této písně. Text je zobrazen na fotce v oddíle s rešerší a technickým scénářem. Musel jsem si vystačit s textem, protože ačkoliv píseň byla složena a zkoušena, nebyla nikdy nahrána.

Dokument vychází v malém nákladu i v komiksové formě. A protože jsem na začátku popisoval u příkladu filmu Valčík s Bašírem, že nestačí pouze vyjmout záběry z filmu, vyskládat je na papír a vytisknout v komiksové formě, komiksová verze je doplněna o nové kresby uzpůsobené přímo pro komiksovou formu a rozšiřuje některé odbočky, na které nezbyl čas ve filmu. Na titulní straně je zobrazeno auto, pomalu klesající do vody. Stejně auto jaké je zobrazeno v poslední scéně filmu. Buick Electra Estate. A tato ilustrace byla od začátku zamýšlena jako plakát k filmu. Vznikly ještě i další tři verze plakátu. První ještě v září 2012, když se projekt rodil, pouze jako oznámení, že se něco chystá. Třetí je pohled na pootevřené dveře do zkušebny založený na první scéně filmu, ale tato kresba neměla potenciál, aby byla používána.

ZÁVĚR

Toto byl příběh vzniku jednoho filmu. Velmi ve zkratce, protože si zpětně nepamatuji všechny vlivy, postrčení a rozhodnutí, které mě dovedli k výsledku. Kdybych, ale vzpomínal dál, našel bych mnoho vlivů, které mě nyní ani nenapadají, ale které byli stejně důležité při vzniku. Otázka je pouze jedna. Jak daleko do minulosti se podívat? Ale snažil jsem se vzpomenout na co nejvíce věcí z posledního akademického roku a přiblížit Vám tak vznik tohoto krátkého dokumentu o jedné kapele...

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

- [1] SATRAPI, Marjane: Persepolis. BB art, 2006, ISBN 80-7341-944-0
- [2] FOLMAN, Ari, POLONSKY, David: Valčík s Bašírem. 2010,
ISBN 978-80-7381-694-0
- [3] SACCO, Joe: Bezpečná zóna Goradže, BB art, 2007, ISBN 80-7381-145-7
- [4] SACCO, Joe: Šíbr, BB art, 2009, ISBN 970-80-7381-497-7
- [5] SPIEGELMAN, Art: Maus-Souborné vydání, Torst, 2012, ISBN 978-80-7215-441-8
- [6] DELISLE, Guy: Šen-čen: Cestovní deník z Číny, BB art, 2009,
ISBN 978-80-7381-543-1
- [7] DELISLE, Guy: Pchjongjang: Výlet do Severní Koreje, BB art, 2009,
ISBN 978-80-7381-497-7
- [8] DELISLE, Guy: Barma, BB art, 2009, ISBN 978-80-7381-456-4
- [9] DELISLE, Guy: Jeruzalém, BB art, 2009, ISBN 978-80-7461-301-2
- [10] WARE, Chris: Building Stories. Pantheon, 2012, ISBN 0375424334
- [11] HERGÉ: Tintin-První kroky na měsíci. Albatros, 2009, ISBN 978-80-00-02391-5
- [12] GIBBONS, David, MOORE, Alan: Watchmen. BB art, 2005, ISBN 80-7341-376-0
- [13] GROBEL, Lawrence: Rozhovory s Capotem. Petrov, 1996, ISBN 80-85247-80-1
- [14] LEM, Stanislaw: K mrakům Magellanovým. Mladá fronta, 1956
- [15] LEM, Stanislaw: Astronauti. Mladá fronta, 1966, ISBN 13-014-66
- [16] OTT, Thomas: R.I.P.:Best of 1985 – 2004. Mot, 2010, ISBN 80-86661-29-6
- [17] GOSCINNY, René, UDERZO, Alberto: Asterix a zlatý srp. Egmont, 1992,
ISBN 80-7134-369-2
- [18] JELINEK, Branko: Oskar Ed 1. Mot, 2003, ISBN 80-86661-02-4
- [19] JELINEK, Branko: Oskar Ed 2. Mot, 2004, ISBN 80-86661-07-5
- [20] JELINEK, Branko: Oskar Ed 3. Mot, 2006, ISBN 80-86661-13-X
- [21] MOEBIUS: Incal. Crew, 2011, ISBN 978-80-7449-031-6
- [22] ZIMMERMAN, Larr: Indiáni Severní Ameriky. Knižní klub, 2003,
ISBN 80-242-0955-1

- [23] SALINGER, Jerome David: Kdo chytá v žitě. Volvox Globator, 2000,
ISBN 80-7207-369-4

SEZNAM OBRÁZKŮ

<i>Obr. 1 Son House</i>	12
<i>Obr. 2 Blind Willie McTell</i>	12
<i>Obr. 3 Robert Johnson</i>	12
<i>Obr. 4 Neil Young v roce 1995</i>	13
<i>Obr. 5 Kapela Lynyrd Skynyrd</i>	13
<i>Obr. 6 George Wallace</i>	13
<i>Obr. 7 Moje ilustrace pro kapelu Drive-By Truckers</i>	14
<i>Obr. 8 Obal alba The Dirty South kapely Drive-By Truckers od Wese Freeda</i>	14
<i>Obr. 9 Joe Sacco - Šibr</i>	16
<i>Obr. 10 Art Spiegelman - Maus</i>	16
<i>Obr. 11 Guy Delisle - autoportrét</i>	16
<i>Obr. 12 Chris Ware - Building Stories</i>	18
<i>Obr. 13 Hergé - Tintin na měsíci</i>	18
<i>Obr. 14 The White Stripes: Under Great White Northern Lights - záběr z dokumentu</i>	22
<i>Obr. 15 The White Stripes: Under Great White Northern Lights - záběr z dokumentu</i>	22
<i>Obr. 16 A Brief History of John Baldessari - záběr z dokumentu</i>	23
<i>Obr. 17 A Brief History of John Baldessari - záběr z dokumentu</i>	23
<i>Obr. 18 Rešerše</i>	26
<i>Obr. 19 Rešerše</i>	27
<i>Obr. 20 Rešerše</i>	28
<i>Obr. 21 Text písně Jesus Popular Blues</i>	29
<i>Obr. 22 Zápisník plný poznámek</i>	30
<i>Obr. 23 Zápisník plný poznámek</i>	30
<i>Obr. 24 Zápisník plný poznámek</i>	30
<i>Obr. 25 Zápisník plný poznámek</i>	31
<i>Obr. 26 Zápisník plný poznámek</i>	31
<i>Obr. 27 Scénář ke komentáři - v anglickém jazyce</i>	50
<i>Obr. 28 Scénář ke komentáři - v anglickém jazyce</i>	51
<i>Obr. 29 Scénář ke komentáři - v anglickém jazyce</i>	52
<i>Obr. 30 Solaris – Špnělské vydání z roku 2002</i>	54

<i>Obr. 31 Obal desky Unknown Pleasures - grafik Peter Saville</i>	<i>54</i>
<i>Obr. 32 Buick Electra Estate</i>	<i>54</i>
<i>Obr. 33 The Gun Club - Miami - obal desky</i>	<i>56</i>
<i>Obr. 34 Záběr z dokončeného filmu</i>	<i>56</i>
<i>Obr. 35 The Gun Club - Miami - obal desky, 2. Verze</i>	<i>56</i>
<i>Obr. 36 Červená místnost z filmu Twin Peaks: Fire Walk With Me</i>	<i>57</i>
<i>Obr. 37 Nancy Sinatra a Lee Hazlewood - obal společné desky.....</i>	<i>57</i>
<i>Obr. 38 Thomas Ott - Best of</i>	<i>58</i>
<i>Obr. 39 Branko Jelinek - Oskar Ed</i>	<i>58</i>

SEZNAM PŘÍLOH

VÝTVARNÉ NÁVRHY

CD ROM

PŘÍLOHA P I: VÝTVARNÉ NÁVRHY

